

Banskobystrický samosprávny kraj
Knižnica Mateja Hrebendu v Rimavskej Sobote

Zlatá krajina

2012

*Zborník
literárnych prác
žiakov základných škôl
a osemročných gymnázií regiónu*

20. ročník

22.marec 2012

Organizátori:

Banskobystrický samosprávny kraj
Knížnica Mateja Hrebendu v Rimavskej Sobote

Program:

Čarodejník z krajiny OZ
(dramatizácia rozprávky L. Franka Bauma)
Réžia: Mgr. Jana Vetráková

**Vyhodnotenie a prehliadka
literárnych prác**
Spisovatelia: PhDr. Marta Hlušíková a
Peter Gajdošík

Rok sa s rokom zišiel a Zlatá krajina jubiluje – jej dvadsiaty ročník poctilo 29 autorov s 39-imi prácami. Štrnásť budúcich básnikov a pätnásť prozaikov. Tol'ko suchá štatistika. Čo sa skrýva za týmito číslami? Aké rozprávkové krajiny sa ukrývajú medzi riadkami a koľko lásky unesie jeden papier? Áno, láska dominuje vo väčšine básní. Láska ako útočisko pred zlom (*ved' mne stačí, keď ma bozkom vytrhneš zo zlých spár*), láska, *keď dve srdcia krehnú*, láska ako odháňač samoty (*pokiaľ ma ľúbiš, nikdy nebudeš sám*). Pekne to napísala Ivana Belicová z Hnúšte.

*Láska je nebo,
na ktorom svietia dve hviezdy,
ktoré idú jedným smerom.*

A práve láska k životu je tá, pre ktorú *som šialená a hlúpa, som drzá a skúpa, užívam si život naplno, ponuky na rande neodmietam...* (Zuzana Hrivnáková z Klenovca). Z básní cítiť radosť zo života, mladosť, opojenie chvíľou:

*Tanec pre mňa nikdy nevyhasne,
lebo je to moja radosť, šťastie
a je to niečo krásne* (Veronika Molnárová z Tornale).

Aby sme sa úplne nezláskovali, z ďalších tém dominovala najmä u mladších autorov zima. Vtipne to napísala Veronika Sélešová z Rimavskej Soboty:

*Guľovačka bude príma,
každá zima býva iná.
Najkrajšia je vtedy však,
keď sa smeje snehuliak.*

Snehuliak Kristíny Palicovej z Rimavskej Soboty síce ženie deti do školy, ale jej bosorky sa skryli do krovia a odtiaľ obdivujú tekvicu v okne. Zvláštne? Ale kdeže! Veď

Dnes je sviatok Halloween,

Písali to do novín.

Ešte jedna otázka trápi básnickú hlavičku: Kam chodí slnko spávať? Prezradí vám to Eva Jacková, ak si pozorne prečítate tento zborník.

Hups! A už sme v próze. Takto si posurfovať v textoch sa dá len v Zlatej krajine. Otváram jej dvere ...

Všímam si (ako ináč) najprv témy rozprávkové. Najviac ma oslovili práce Ester Magyarovej z Tisovca a Alexandry Korytiakovej z Rimavskej Soboty. Z Ester sa vyvíja budúca autorka, ktorá už teraz pracuje s vnútorným monológom a s dĺžkou viet.

Druhá skupina autorov volí sci-fi témy, v ktorých možno nájsť tajomné motívy, paralelné svety, scény ako z hororu. Najvyzretejšie je tisovské duo Lujza Laudárová a už spomínaná Ester Magyarová.

Poslednú skupinu autorov tvoria tí, ktorých oslovil ich vlastný súčasný svet. Problémy, s ktorými sa stretávajú dnešní mladí ľudia. Textom nechýbal humor, vtipný postreh, napätie a príbeh. Najprepracovanejšou poviedkou je Legenda v múzeu od Nory Azimiovej z Rimavskej Soboty (ak bude takto pokračovať, ešte o nej budeme počuť). Zaujali ma aj príbehy Vladimíry Vrbiňákovvej z Oždian a Filipa Miháľa z Rimavskej Soboty.

Viete, čo rozprávkové sa ešte udialo v jubilejnom ročníku Zlatej krajiny? Súťažiacim sa podarilo odseknúť tú pomyselnú dračiu pravopisnú hlavu, o ktorej som pred rokom hovorila. A to je pekné rozprávkové víťazstvo, však?

Nech nie sú smutní tí, ktorých mená som nespomenula. Som rada, že sa našli mladí ľudia, ktorí papieru zverili svoje sny, predstavy, radosť alebo smútok. A ako lístok vo vetre posielajú kúsok seba svojím čitateľom. Veľmi si cením ich námahu a zároveň prácu ich pedagógov. Obráťte list, Zlatá krajina sa otvára ☺

Marta Hlušíková

Zoznam autorov:

Azimiová Bibiana, ZŠ P. Dobšinského, R. Sobota, 3. roč.
Azimiová Nora, OGY I. Kraska, R. Sobota, kvarta
Belicová Ivana, ZŠ Nábřežie Rimavy Hnúšť'a, 8. roč.
Bendo Benjamín, ZŠ Klokočova Hnúšť'a, 7. roč.
Berky Erik, ZŠ –Alapiskola, Hodejov, 6. roč.
Darabošová Anna, ZŠ Nábřežie Rimavy Hnúšť'a, 9. roč.
Dobrocká Žofia, ZŠ Š. M. Daxnera, R. Sobota, 6. roč.
Drugdová Lucia, ZŠ – Alapiskola, Hodejov, 9. roč.
Eremiášová, Miroslava, EZŠ Z. Oravcovej, R. Sobota 9. roč.
Feketeová Viola, ZŠ s MŠ Ožďany, 6. roč.
Fülöpová Beáta, ZŠ P.K. Hostinského, R. Sobota 4. roč.
Hrivnáková Zuzana, ZŠ V. Mináča, Klenovec, 9. roč.
Hrušková Natália, ZŠ V. Mináča, Klenovec, 5. roč.
Jacková Ema, ZŠ P. Dobšinského, R. Sobota, 6. roč.
Korytiatková Alexandra, ZŠ P.K.Hostinského,R.Sobota, 6. roč.
Kubaliaková Radoslava, ZŠ s MŠ S. Vozára, Hrachovo, 5.roč.
Laudárová Lujza, ZŠ V. Clementisa, Tisovec, 7. roč.
Lénárt Alex, EZŠ Z. Oravcovej, R. Sobota, 4. roč.
Magyarová Ester, ZŠ V. Clementisa, Tisovec, 7. roč.
Mihál' Filip, OGY I. Kraska, R. Sobota, prima
Molnárová Veronika, ZŠ P. J. Šafárika Tornaľa, 8. roč.
Palicová Kristína, ZŠ Š. M. Daxnera, R. Sobota, 3. roč.
Pucso Štefan, ZŠ P. J. Šafárika Tornaľa, 5. roč.
Sélešová Veronika, ZŠ P.K. Hostinského R. Sobota, 6. roč.
Sirotiaková Júlia, ZŠ s MŠ S. Vozára, Hrachovo, 5.roč.
Timková Nina, ZŠ Š. M. Daxnera, R. Sobota, 6. roč.
Vrbiňáková Vladimíra, ZŠ s MŠ Ožďany, 7. roč.
Žúdelová Bianka, ZŠ Klokočova Hnúšť'a, 6. roč.

Poézia

A čo je láska

Láska je nebo,
na ktorom svietia dve hviezdy,
ktoré idú jedným smerom.
Láska je sen jedného človeka,
ktorý sníva rovnako s druhým.
Láska je hlboký cit, ktorý láka,
robí nás lepšími.
Láska nás posúva kamsi,
kde hľadáme druhého.
Láska je neopakovateľný okamih,
ktorý zažívame v blízkosti druhého.

Ivana Belicová

ZŠ Nábřežie Rimavy, Hnúšťa, 14 rokov

Prechádzka

Keď sa chceš prejsť,
musíš dačo zjesť.
Neprejdeš ani meter,
keď si neoblečieš teplý sveter.

Na prechádzke v daždi,
ochorie snád' každý.
Na prechádzke v zime
svetrami nešetříme.

A keď ideš do Trenčína,
ponúknú ti kopu vína.
Keď sa vydáš späť,
daj si mejkap na plet'.

Neprejdeš ty ani tri metre,
keď si neoblečieš tri svetre.
Keď sa vydáš v mraze,
daj si sveter zase.

Keď sa vydáš do Košíc,
daj si holdu náušník.
A keď ideš do Trnavy,
zažiješ tam veľa slávy.

Príliš dlho nezdržuj,
pravidlá vždy dodržuj.
A keď zbadáš laň,
kričať hneď prestaň.

Pozoruj vždy chrobáky,
pavúky a slimáky.
Nabaľ si ty plný batoh,
keď máš možnosť tak aj za dvoch.

Erik Berky
ZŠ – Alapiskola, Hodejov, 12 rokov

Pocit

Ten pocit slabosti,
keď sa oči stretnú,
tá ľadová láska,
keď dve srdca krehnú,
ten hnev a úzkosť,
keď sa odvrátil preč,
tá nenávisť z lásky,
keď krvi povedala teč,
ten pocit smútku,
keď poznala len plač,
tá realita slz,
keď milovala...

Anna Darabošová
ZŠ Nábřežie Rimavy, Hnúšť'a, 15 rokov

Zima

Mrázik kreslí obrázky
do okien a výkladov,
vločky šantia s vetríkom,
zima všade na vôkol.

Na kopcoch je sanica,
lyžovačka „letí“,
vyštipané líčka
zobia veľa detí.

Žofia Dobrocká
ZŠ Š. M. Daxnera, R. Sobota, 11 rokov

Nekončiaca láska

O ničom inom nerozmýšľam,
v hlave stále teba mám,
si tak ďaleko a predsa blízko,
Lúbim len teba a to viem isto.
Pokiaľ ma ľúbiš nikdy nebudeš sám,
stále som tu pre teba, to ti prisahám.
Kiež by si bol teraz so mnou,
pozeral mi do očí,
pohladil ma rukou jemnou
a povedal, že naša láska nikdy nekončí.
Som tým najšťastnejším človekom,
keď ma objímeš a pusú dáš,
viem, že vtedy v bezpečí som,
a pozor na mňa dáš.

Lucia Drugdová

ZŠ – Alapiskola, Hodejov, 14 rokov

Najmilejší sen

Neboj sa, neplač, môj milovaný,
môj smútok hovorí o poznaní,
ako hlboko ťa milujem.

no len tá krutá realita,
vniesla chaos do nášho sveta
a preto v nej neostanem.

Budem s tebou v s novom bytí
mimo reál o prežití
tak veľmi veľa chcem?

Veď mne stačí keď ma bozkom
vytrhneš zo zlých spár, zo snov,
a dovoľíš mi zažiť raj na zemi.
Pri tebe som vždy v zázemí,
pred zlom ochránená.

Ľúbiť ťa budem nocou dňom,
budeš mojím najmileším snom.

Vždy ťa do náručia privítam,
len nezabudni, príď sám!

Miroslava Mária Eremiášová
EZŠ Z. Oravcovej, R. Sobota, 14 rokov

Otázky lásky

Ľúbiš ma?
Máš ma rád?
Páčim sa ti?
To sú večné otázky, stále večnej lásky.
Keď odpovede nepoznáš, je to zlé.
Robíš si nádeje.
A keď sa už tvoje srdce prehreje
a bude horieť láskou,
dozvieš sa kruté pravdu -
Odpoveď na tvoje otázky je nie!
Tvoja duša po nociach odvtedy len bdie.
Ale taktiež si šťastná,
že si sa dozvedela pravdu,
ak keď nebola taká krásna,
ako si čakala a trochu si aj poplakala.

To ťa však prejde, veď na svete sú aj druhí,
pri ktorých nebudú medzi vašou láskou také hrubé múry.
len počkaj i dúfaj a uvidíš,
Že sa nemýlim.

Múry medzi vami prepílim a vo vašej láske vám už nebude
stáť nik.

Zuzana Hrivnáková

ZŠ V. Mináča, Klenovec, 14 rokov

Život I.

Som šialená a hlúpa,
som drzá a skúpa,
užívam si život naplno,
ponuky na rande neodmietam,
všetky plány dookola v hlave si premietam.

Ráno vstanem a už sa teším na ďalší deň,
užijem si ho ako jeden pekný sen.
Adrenalín mi v žilách nechýba,
pri tanci sa moje telo krásne ohýba.

Bungee jumping vyskúšam,
ale čo ak sa lano roztrhne?
No a čo!
Nech sa anjel strážny pretrhne.
Riziko to je moje,
preplávala by som celé more.
Na veľrybách sa povozím,
s delfínmi popískam a žralokov vystískam.

Toto je môj život,

no chcela by som ešte vyskúšať,
ako sa cíti kamikadze – pilot.

Zuzana Hrivnáková
ZŠ V. Mináča, Klenovec, 14 rokov

Kam chodí slnko spať? (úryvok)

Keď oblohu noc zahalí,
Ľudia majú obavy.
Otázku si zvyknú dávať:
-Kamže chodí slnko spávať?

Pýtajú sa stále viac,
Pozerajú na mesiac:
-čože tam ty čudák robíš?
Či sa ty len slnka bojíš?
Vždy, keď vyjde, utečieš,
len ty sám to predsa vieš.

Kým ľudia kričia na mesiac
A pýtajú sa viac a viac,
Slnko zatiaľ sladko spí,
V posteli si lebedí.

Slnko spáva len v tej najlepšej posteli,
Veď po tej púti po oblohe by ho nohy boleli.
Na svitaní však musí vstať,
Na dlhú cestu sa zas vydať.

Keď znova spať sa ukladalo,
Akési dieťa o sledovalo.

Slnko toho malo dosť,
Prišiel k nemu nečakaný hosť.

-Ahoj, ujo slnko – povedalo,
veľmi dlho som ťa hľadalo.
Prečo sa tu takto skrývaš,
tak ďaleko od ľudí bývaš?

Slnko sa veľmi rozhnevalo:
-Hneď bež domov, povedalo
A keď už je o tom reč,
utekaj, hneď nech si preč.

Diet'a doma všetko povedalo,
o tom, ako dlho za ním cestovalo.
Potom sa zrazu rozplakalo,
že slnko sa naň nahnevalo.

Ema Jacková
ZŠ P. Dobšinského, R. Sobota, 11 rokov

Leto

Škola sa končí, prázdniny letia
a deti sa už strašne tešia.
Každodenné vstávanie na obed nás čaká
a od obeda sa každý len fláka.
Dievčatá majú trasu po kúpaliskách
a chlapci hrajú futbal po ihriskách.
Dni sú to dlhé a krásne, lenže ani sa nenazdáme
a pomaly sa končia.

A potom zase škola,
učenie sa všetkého dookola.

Srdce

Moje srdce je len pre jedného človeka,
ten kto ho zraní, pôjde do pekla.
Získať moje srdce, nie je činnosť ľahká,
aby si ho získal, musí byť tvoja duša krehká.
Ak moje srdce ozajstne dostaneš,
tak navždy v ňom aj zostaneš.
Budú to naše chvíle krásne,
kým nám obom srdce nepraskne.

Tanec

Tanec je môj život, je môj sen.
Od malička tancujem,
doteraz sa tancu venujem.
Baví ma to a baviť bude,
pretože tanec nie je o nude.
Tanec treba prežívať,
hudbu si užívať a do rytmu bokmi hýbať.
Tanec rozosmeje každého,
nezáleží či malého či veľkého.
Každý kto počuje hudbu, dobre mu znie,
začne sa hýbať, tancovať, lebo to chce a vie.
Tanec pre mňa nikdy nevyhasne,
lebo je to moja radosť, šťastie a je to niečo krásne.

Veronika Molnárová
ZŠ P. J. Šafárika, Tornaľa, 14 rokov

Gaštan

Spadol gaštan veľiký,
Vedľa neho malinký.
Mamka ich do sieťky dala,
Na tanieri podávala.

Halloween

Dnes je sviatok Halloween,
Písali to do novín.
Strašil nás dnes netopier,
Jožko ho dal na papier.

Bosorky a duchovia,
Schovali sa do krovia.
Tekvica nám v okne svieti,
Tešia sa z nej všetky deti.

Snehuliak

Ráno z okna pozerám,
iba oči otváram.
Čože sa to vonku deje,
snehuliak sa na mňa smeje.

Dlhý nos a čierne oči,
snehu všade kam len kročí.
S metlou v hrdom postoji,
ženie deti do školy.

Vločka

Sniežik sa už blikoce,
prišli ku nám Vianoce.
Po oblohe behá vločka,
pozerám sa von z oblôčka.
Rozžiarila celý svet.
deti poďte vonku hneď!

Kristína Palicová

ZŠ Š. M. Daxnera, Rim. Sobota, 9 rokov

Nebezpečné huby

Muchotrávka červená
tá je veľmi otravná.
So zelenou sa nehrajte,
lebo to zle dopadne,
lebo než sa nazdáte,
máte dole sandále.
Pozerám sa hore - dole,
prečo sú tam tie stroje.
Vidím, vidím,
už viem čo to lôžko,
prečo vidím štyri steny,
ktoré boli predtým stromy.
Čo to, kde som to, nie som doma,
aha, veď je to nemocnica.

Červotoče

Idem ráno do školy,
škola zhnitá na poli.
A v tej škole červotoče,
ktoré žerú kolotoče.
Sadnem si tam na stoličku,
pozerám sa hore – dole,
Aha, tam sú červotoče.
žerú nám tu staré zvonce,
Zrazu počuť veľký výbuch,
červotoče zomreli
a deti prišli do školy.

Štefan Pucsok

ZŠ P.J. Šafárika, Tornaľa, 11 rokov

Daidalos

V Aténach žila Daidalos,
bol on majster nad majstrov.
Jeho učeň – synovec Tálos,
nemal vznešených rodičov

Svoje meno si preslávil,
hrnčiarsky kruh, pílu aj kružidlo zostrojil.
Daidalos len závidel
a Tálos smrť uvidel, ale nezomrel.

Aténa mu pomohla,
V čajku chlapca premenila.
Daidalos sa zľakol,
Aj so synom na Krétu unikol.

Bludisko tam postavil,
sám tam skoro zablúdil.
Tak veľmi mu chýbal domov,
že ani spať nemohol.

Pozoroval vtáky, ich let
a aj so synom pripravil sa na útek.
Dvoje krídla vyrobil,
na chrbát ich pripevnil.

Jeho syn Ikaros vzlietol,
Ale otca neposlúchol.
K slnku sa priblížil
A do mora sa zrútil.

Daidalos na syna volal,
no nik mu neodpovedal.
Syna pochoval
a vo svete šťastie a pokoj hľadal.

Nina Timková
ZŠ Š. M. Daxnera, Rim. Sobota, 12 rokov

Pani Zima

Pani Zima je tu zas,
prebudila radosť v nás.
Tešili sa malé deti,
hurá sniežik z neba letí.

Potom sane zoberiem,
na lúku sa vyberiem.
Pekný kopec, aká sláva,
moja mamka pozor dáva.
Potom príde lyžovačka,
Lyže a ja, to je hračka.
Vleky si ja vyberám,
Kopce veľké zdolávam.

Pani Jar k nám zavítala,
Sniežik ona celý vzala.
O rok, to je krátky čas,
Pani Zima je tu zas.

Sniežik pekný bielučký
padá nám aj na lúčky.
Urobím si snehuliaka,
to ma veru veľmi láka.

Žiadna voda, žiadna mláka,
To klzký ľad ma zas láka.
Korčule si obujem,
Po ľade sa prebehnem.
Najprv gul'a po guli,
Snežná bitka vrcholí.
Každá hádže, kde sa dá,
To je veľká paráda.

Blanka Žúdelová
ZŠ Klokočova Hnúšť'a, 12 rokov

Próza

O zlom Trolovi

Kde bolo, tam bolo, bola raz jedna princezná. Bola veľmi pekná. Mala šaty zo striebra a topánky zo zlata. Jej kráľovstvo bolo prenádherne. Bolo celé z perál a drahokamov. Dnes mala mať princezná oslavu. Zabudla však pozvať zlého a krutého Trola. A toho to veľmi rozzúrilo. Hneď na druhý deň išiel do kráľovstva a princeznú premenil na kameň.

A dali zvolávať všetkých čarodejníkov z celého sveta, no márne. Princeznej sa nedalo pomôcť. Trol zasadol na trón. Celé kráľovstvo sa obrátilo hore nohami. No raz prišlo do kráľovstva smelé dievča Maja. Maja chcela ihneď bojovať s Trolom. Trol sa iba zasmial. Ale napokon súhlasil. Hneď na druhý deň si dal pripraviť svoje brnenie a meč. A začali bojovať. Všetci z kráľovstva sa prišli pozrieť na zápas. Najprv vyhrával Trol, ale nakoniec vyhrala Maja. Všetci sa radovali.

To však ani z ďaleka nebol koniec, lebo princezná tam bola stále zkamenená. Ale ako jej pomôcť? Maja niečo vytiahla zo svojej kapsy. Zamrmlala si niečo. A princezná hneď ožila a poďakovala sa za to, že ju Maja zachránila. Za záchranu darovala princezná Maji polku mesta. A žili šťastne, až kým nepomreli.

Bibiana Azimiová,
ZŠ P.Dobšinského, Rim.Sobota, 9 rokov

Legenda o múzeu

Dážď pomaly padal na ulice mesta už niekoľko dní. Bolo ráno a ja som sa už zberala na odchod z domu do školy. Obula som si gumáky, obliekla bundu a vzala tašku. Pri tom, ako som obchádzala a preskakovala veľké kaluže, myslela som na to, že by už bolo na čase zaobstarat' si menší čln, ak bude aj naďalej takto pršať. Spod dáždnika som sa pozerala na sivú oblohu. Po chodníkoch bolo roztrúsené farebné mokré lístie a vzduch bol plný jesene. Keďže chladné jesenné počasie nepatrí k mojim najobľúbenejším, bola som aj celkom rada, keď som konečne za rohom vysokej budovy zbadala strechu školy. Keď som vošla do školy odznelo práve druhé zvonenie.

Ani som nevedela, prečo vlastne dnes tak veľmi meškám. Vbehla som do triedy, no učiteľka v triede našťastie ešte nebola. V rýchlosti som si vybalila veci na hodinu a rozprestrela svoj modrý dáždnik do kúta triedy, kde sa sušili aj ostatné. Zrazu sa dvere rozleteli dokorán a hlučný bláziniec detí stíchol. Vo dverách totiž stál učiteľ dejepisu, ktorého všetci prezývali Mr. Skamenelina, pretože vždy, keď nad nejakým učivom dlho premýšľal, pozeral sa kdesi do neznáma bez žmurknutia aj päť minút a ešte aj preto, lebo bol aj dosť starý. To však nebola jeho jediná prezývka. S obľubou dával zlé známky a taktiež rád prednášal svoje dlhé monológy. Šuchtavým krokom podišiel ku katedre a sadol si. Otvoril hrôzostrašnú triednu knihu, nasadil si veľké dioptrické okuliare a poškrabal sa po hlave. V tej chvíli by sa už každý z triedy rád skryl pod lavicu, alebo aspoň strčil hlavu do piesku ako pštros. Smola bola však tá, že keď si Mr. Skamenelina nezabudol náhodou okuliare v kabinete, videl každého bárs aj pod zemou a nieto ešte pod lavicou a ďalšia smola bola, že piesok v triede tiež nemáme. Nakoniec však triednu knihu zatvoril a iba

zahlásil: „Dnes vás skúšať nebudem, ale namiesto toho,“ zlomyselne sa uškrnul, „vyberiem niekoľkých z vás, ktorí budú mať tú česť a pôjdu po obede do múzea a spravia veľký projekt o muzeálnych exponátoch.“ Po svojom predslove trasúcou sa rukou krúžil po celej triede a vyberal žiakov, ktorí tam pôjdu. Nikomu sa nechcelo urobiť projekt navyše, nieto o muzeálnych exponátoch. Po dlhom váhaní vybral Frederika, najväčšieho bifľoša v škole, Katarínu, vždy usmievavú, Ivanu, dievča ktoré sa vraj nebojí nikoho a ničoho, Marcelu, ktorej to bolo vždy jedno a MŇA! V kútiku duše som dúfala, že ma nevyberie, ale čo už mám robiť? Asi mi teraz nezostávalo nič iné, než stráviť celé popoludnie písaním referátu.

Posledné zvonenie sa mi ozývalo hlavou ako dunivá ozvena. Naše topánky čľapkali po premočených chodníkoch, ale aspoň sa už vyčásilo a slnko mi trošku vylepšilo náladu. Cesta do múzea nebola dlhá. Katarína sa nám v polke cesty kamsi vytratila, lebo má údajne niečo dôležité na práci, ale že sa vráti. Bolo to tu, stáli sme pred obrovskou železnou bránou múzea. Nevedeli sme sa dohodnúť, kto z nás má otvoriť, pretože múzeum bolo veľmi pochmúrne miesto. Omietka bola na mnohých miestach opadaná, rástli tam vysoké stromy skláňajúce sa až nad strechu budovy a ríny vypadali ako dlhý hrdzavý had. Celkovo by sa dalo povedať, že tá budova má viac než sto rokov aj preto, že okná boli bohato zdobené. Už, už som sa chcela ja odvážiť stlačiť kľučku, no v tom jedna z vrán na streche zakrákala a za hlasného trepotu svojich krídel odletela. Našťastie tam bol aj Frederik, ktorý sa chcel zahrať na odvážneho hrdinu a vbehol do brány. Už nás očakávala správkyňa múzea. Neušiel našej pozornosti jej výzor, ktorý nasvedčoval tomu, že ešte nevie, že je 21. storočie. Mala na sebe sivobielu blúzku a dlhú, tmavú sukňu siahajúcu až po zem. Jej kroky zvonivo klopkali po mramorovej podlahe

vstupnej haly. Rozhliadali sme sa po vysokých stenách zdobených nádhernými starobylými sochami. Pred tým, než sme vkročili na drevené schodište, povedala: „Teraz vás prevediem všetkými expozíciami a vy si budete robiť poznámky.“ Otočila sa a my sme ju nasledovali hore schodmi. Kým sme prešli všetkými miestnosťami, prešla jedna hodina, no nám sa zdalo, že sme tu už roky. Nakoniec sme si mali spraviť prehľad vystavovaných vecí. Každý z nás bol v inej miestnosti. Zahľadela som sa na múmiu. Na nohách jej spod obväzov vytrčali vysušené prsty – Fuuj! Bolo ticho a spoločnosť múmie mi nerobilo dobre. V tej chvíli som si spomenula na všetky tie filmy o múmiách a prešiel mi mráz po chrbte. Radšej som šla za Ivanou. Bola v miestnosti s vypchatými zvieratami. Pilno písala do svojho zápisníka. Prihovorila som sa jej: „Už máš poznámky?“

„Áno, len si dopisujem posledné riadky.“

„Najdeme navštíviť Marcelu do obrazovej miestnosti?“

„Tak fajn, aj tak sa tu už nudím.“ Otvorili sme veľké mahagónové dvere a hneď sme zbadali Marcelu. Zaspala so zápisníkom na hlave na poduškových stoličkách čo tam boli. Zobudil ju náš smiech. Rozospaté sa na nás pozrela a aj ona sa začala smiať. Smiech však prerušil divný šramot spoza dverí. Uprene sme sa na ne pozerali. Zvuk sa stále opakoval a čím ďalej, tým viac sa nám zdalo, že to niečo sa približuje. Niečo buchlo na dvere a so škripotom sa rozleteli dokorán. Zvrieskli sme, dokonca aj odvážna Ivana. Keď sa v nich nikto neukázal, začali sme vrieskať ešte viac. Po chvíli sa v nich zjavil malý psík v taške a hneď za ním sa vo dverách objavila aj Katkina vysmiata tvár. "To som vás ale vydesila. Mali ste sa vidieť. Ani môj malý psíček Chlpáčik nie je taký bojko ako vy."

Pozreli sme sa na seba a až vtedy nám došlo ako sme sa strápnili. Po chvíľke údivu sa Marcela spýtala: "A ako si sem

prepašovala svojho psa? Veď psy do múzea nesmú." Katka začala argumentovať: "Musela som ho zobrať, pretože nikto nebol doma a on je ešte len šteniatko a navyše on tu nič nepokazí a ani nezašpiní. Však je tak Chlpáčik?" "Hav! Hav!" Psík na súhlas zaštekal, akoby poznal ľudskú reč. Katarína si od nás odpísala časť poznámok a my sme sa zatiaľ znudene pozerali na obrazy. Začínalo sa nám zdať, že sa na nás niektoré postavy na obrazoch pozerajú. Ivana zahlásila: "Mne osobne to tu začína liezť na nervy. Idem preč!" Nevedeli sme, kam asi chce ísť, ale domov asi nie, keďže tašku si nechala na stoličke. Neukázala sa nám hodnú pol hodinu a my sme nevedeli, kde je a čo s ňou je. To sa vôbec na Ivanu nepodobalo. "Čo keby sme ju šli hľadať. Aj tak potrebujeme malú pauzu od toho obzerania starých vecí v sklených výkladoch," navrhla Marcela.

Samozrejme nechcelo sa nám neustále skúmať starožitnosti, tak sme teda šli. Slnko už zapadávalo skôr a v múzeu začínala byť tma. Pomedzi stĺpy miestnosti s múmiou prechádzali posledné lúče dnešného celkom slnečného dňa. Podišla som k vypínaču svetla, no nedalo sa zapnúť. "Do pekla! Nedá sa zapnúť svetlo!!!" povedala som asi dosť panicky. "No jasné. Určite sa dá," pokúšala sa zapnúť svetlo Katarína pevne držiaca svojho psíka v náručí. Nešlo to. Marcela, ktorá sa snažila s chladnou hlavou vyriešiť situáciu, sa spýtala: "Nemá tu niekto pri sebe mobil?" Žeby sme si mohli nimi zasvietiť, nie?"

"Nemám!" povedala som spolu s Katarínou zborovo. Totiž svoje tašky aj s mobilmi sme si nechali v obrazovej sieni.

"Tak to je fakt super. Asi by sme mali rýchlo nájsť Ivanu a bežať domov, kým tu nebude taká tma ako vo vreci," zavelil "kapitán" Marcela a hneď sme pridali do kroku. Vyšli sme na širokú chodbu končiacu sa dverami po poslednej

miestnosti. Zbadali sme nezreteľné obrysy niečoho, čo vypadalo ako svietnik so sviečkami. "Jéeej, svietnik! Aj so zápalkami," vykrikla som. Boli sme šťastné, ako deti pozerajúc sa na darčeky pod vianočným stromčekom. Marcela šmátrala po stole, aby zobrala jednu zápalku. V tom jej celá škatuľka zápaliek spadla na zem. V tom momente, ako dopadli na zem, z konca chodby sa ozval škripot, akoby sa pomaly otvorili dvere. To nás riadne vystrašilo. Marcela hľadala škatuľku pod stolíkom a ja s Katarínou vystrašene poskakovali: "Zapál už tie sviečky. Poďme čo najrýchlejšie preč!" Niečo sa k nám približovalo. Konečne zapálila aspoň jednu sviečku. To sme my ju už čakali pri dverách. Vbehla do dverí ako víchor a my dve sme čo najrýchlejšie zabuchli dvere. Studený vzduch z chodby nám ovanul tvár. Teraz sme si už mohli vydýchnuť. Otočili sme sa a za nami stál Frederik so zápisníkom v ruke. "Aááááá, to je ten duch!!!"

"Aký duch," opýtal sa Frederik, ktorý stále nechápal, prečo sme také vydesené. Jeho slová sme nevnímali, skôr nás zaujímalo, prečo tu on má svetlo a či tu nie je Ivana.

"Kde máte Ivanu?" ďalšia z jeho otázok, ktorá zaujímala aj nás.

"Mysleli sme si, že je tu, no očividne tu nie je."

Frederikove vysnívane dievča je stratené. To on nesmie nechať len tak: "Na čo čakáme?! Poďme ju hľadať!"

"Keby to bolo také jednoduché. Prehľadali sme snád celé múzeum a nikde nič!" Pozrel sa zamyslene do zeme a ako vždy jeho žiarovka nad hlavou rýchlo zasvietila.

"Katarína, veď ty máš psa. Mohol by ju on vystopovať." Drobný psík sa jej obratne vykrútil z rúk a vybehol na chodbu. "Stoj chlupáčik," žalostne kričala Katarína bežiaca von na chodbu. Za Katarínou sme bežali my so svietnikom v rukách. Chlupáčik prudko zabočil a vkĺzol pod

mohutný biely záves. Zostali sme stáť ako zarazení. Pomaly sme podvihli záves a nakukli. Boli tam spráchnivené drevené schody. Po stene sa spúšťal pavúk na krásnej pavučine. "Ja tam nejdem," odmietla Marcela. "Ved' viete, čo sa hovorí o povalách. Sú tam strašidelné veci, plno pavučín a k tomu plno prachu."

Nehovor, že chceš zostať tu. SAMA." povedala jej Katka.

Marcela ešte neváhavo okolo seba obzerala, no nakoniec stúpila na vŕzgajúce drevo schodov. Svetník tlmene osvetľoval sivé steny a my sme sa potichu zakrádali schodiskom. Srdce mi búšilo ako o život, ale môj strach sa čiastočne vytratil, keď sme sa ocitli na povale. Nebola až taká strašidelná, ako som predpokladala. Iba Marcela sa ešte stále triasla od strachu. Katka zavolala na Chlpáčiaka: "Psíček kde si???" Chlpáčík vybehol spoza veľkej debny a pozrel na nás zlatými psími očami. Zobrala si ho naspäť na ruky so slovami: "To mi už nikdy nesmieš spraviť: Vieš, ako som sa bála?!"

Marcela prevrátila oči a poznamenala: "Zdá sa, že vám nedošlo, že sme neľadali psa, ale Ivanu." Bola to pravda. Chlpáčík zrejme je psom, ktorý nájde vždy všetko. Na povale bolo plno vecí zapadnutých prachom. Rôzne vázy, drevené debny a okrem toho aj truhlica bez zámky. To bolo ale dobrodružstvo. Nájsť poklad na povale múzea. Ja som podržala svetník so sviečkami nad truhlicou a sfúkla som prach. Marcela otvorila truhlicu a objavila niečo, čo sme nikto nečakali. Čiže samé haraburdy! Jeden kriľavo zelený šál, samé pohľadnice, listy a fotky.

"Aha!" Na tejto fotke z roku 1912 je žena, ktorá sa veľmi podobá na tú správkyňu múzea." Všetci sme sa na sivobielu fotografiu zahľadeli a naozaj sa na ňu veľmi podobala. Hrdinský Frederik zahlásil.: "Ale to nemôže byť

ona. Ved' to by znamenalo, že..." Smelý výraz v tvári mu ihneď zamrzol. Zrazu spadla na zem jedna krabica a to sme my už dávno bežali ozlomkrky dole schodmi. Len sa tak za nami prášilo. Vtrierili sme do obrazovej miestnosti a tam, koho nevidíme. Ivanu! Všetci do jedného sme ju objali. "Ty si kde bola?" No šla som na toaletu a keď sa vrátim, nikto tu nebol. A vy ste kde boli???"

"To je veľmi, veľmi dlhý a hlavne strašidelný príbeh," odpovedala som.

"Asi zabúdate na to, že sme tu v jednej budove so storočným strašidlom," roztraseným hlasom zašepkal Frederik. Ivana sa na neho pozrela pohľadom "Čo si zase vymýšľa," no nemali sme čas na vysvetľovanie. Zobrali sme si tašky a najrýchlejšie ako sa dalo sme prebehli, ba priam preleteli chodbou. Pri vychádzaní z dvier si stihla Ivana všimnúť, že na vrátnici je položený starý krikl'avý šál. My sme v tom momente chceli utekať, avšak spomalil nás Frederik, ktorý skoro odpadol. Na druhý deň v škole sme slávnostne prezentovali naše projekty a medzi exponátmi sme zaradili aj hrozného ducha múzea. Škoda, že nám nikto nechcel veriť. Hlavne ak má krikl'avo zelený šál.

Nora Azimiová

OGY I.Kraska, Rim.Sobota,13 rokov

Zatúlaný E.T.

Jedného dňa som šiel na prechádzku so psom. Bola už skoro tma. Pozrel som sa na oblohu a videl som Mesiaca, hviezdy a obrovskú ohnivú guľu, ktorá padala na zem veľkou rýchlosťou.

-Búúm! Spadlo to na pole pri jednej starej,

opustenej farme. Môj pes sa zrazu rozbehol a trielil cez les rovno k poľu. Vyštartoval som za ním. Ledva som ho dobehol. Keď sme dorazili, videli sme len veľkú horľavú guľu, obkolesenú zhorenou trávou približne v okruhu päť metrov. Na guľi sedel nejaký pozoruhodná zelený „chlapec“. Meral asi meter, oči mal ako pingpongové loptičky a hlavu, tú mal ako melón. Nevieť, či to bola guľa alebo on, čo vydávalo čudný zvuk.

Medzitým niekto zavolať hasičov. Vtedy som povedal E.T., aby išiel rýchlo preč. On len sedel a hovoril: “IUBRSTS“. „Rýchlo!“ – kričal som na neho a pritom som ho tlačil dole z guľe, ktorá sa medzitým rozsvietila. E.T. ma odstrčil a sedel, až kým nevidel svetlo hasičskej sirény, ktoré sa pomaly približovalo. E.T. zrazu začal hovoriť až príliš dobre naším jazykom. Schytil guľu a ušiel sa schovať do lesa. Skryli sme sa v lese a pozorovali sme prácu hasičov.

Na druhý deň som išiel na farmu do stodoly za E.T., ktorý sa tam schoval. E.T. zatiaľ opravil svoju kozmickú loď, čo bola tá veľká guľa. Povedal mi, že potrebuje už len nejaký plyn na naštartovanie turbín rakety.

- Aký potrebuješ plyn?

- Vieš, ten poraburán.

- Nie poraburán, ale propánbután, - vysvetlil som mu.

- Vieš mi taký zohnať? – spýtal sa ma.

- Viem, ale aké množstvo? Jednu alebo dve fľaše?

- Radšej dve.

Na ďalší deň som mu ich priniesol a pripevnili sme ich na raketu. Ešte pred štartom som sa ho spýtal, kde budeme vlastne sedieť. Len pohľadom naznačil miesto v kabíne čudnej guľe. Asi mu už nebolo do reči. Ukázal mi

jeden asi z 500 gombíkov, že ho mám stlačiť. Stlačil som ho a z gule sa stala nádherná vesmírna loď. Má kokpit a dokonca dve menšie krídla.

- Teraz môžeme skúsiť odštartovať loď.

- Ty koki, tá je pekná!

- Iba trochu.

- Trochu. Veď je nádherná!

- Tak už poďme štartovať!

- Poďme...

- FRRRM! Ide, ona ide! – vykrikol E.T.

- CHRMCHRP! – loď sa pokazila.

- No, tak tu je ten problém. Je tu trochu posunutá táto skrutka. Vzal som skrutkovač a pritiahol som ju.

- Poďme štartovať.

- FRRRM!!!

- Toto som chcel počuť – povedal E.T. a sadol si do nej.

- Dovidenia! – pozdravil sa mi.

- Ešte mám jednu otázku – povedal som.

- Akú? Opýtaj sa na čo chceš, na všetko ti odpoviem.

- Rozumieš všetkým jazykom na svete?

- Rozumiem. A na našej planéte som sa naučil ďalšie dva jazyky. Ale práve som sa presvedčil, že nestačí len ovládať jazyky, ale že je dôležité mať aj dobré srdce.

- Vrátiš sa ešte niekedy? – opýtal som sa E.T.

- Dúfam, že áno – odpovedal mi.

- To bude perfektné! Zbohom, šťastnú cestu a buď zdravý!

- Zbohom – povedal E.T. takmer plačúcim hlasom.

Posledný krát sme sa objali a E.T. nasadol do lode

a odišiel rovno cez strechu stodoly. Rýchlo som vybehol na pole a videl som už len to, ako mi E.T. kýva a mizne na oblohe. O menej ako minútu ho už nebolo vôbec vidieť.

Ako dobre, že odišiel, lebo presne o päť minút pribehol ku mne môj pes, s ktorým sme E.T. našli. No a ten by to určite nechápal.

Benjamín Bendo
ZŠ Klokočova, Hnúšť'a, 12 rokov

Zážitok s koňmi

"Všetci zbalení?", opýtam sa mojich kamarátov. "Sme", odvetia jednohlasne kamaráti. "Vyrážame na jazdu!", vykrikla som a ukázala som na otvorené batožinové priestory, do ktorých sa mali uložiť kufre a tašky. Potom som ich zaviedla už do otvoreného autobusu.

"Vážení a milí, plesniví a hnílí, vyvaľte sa každý na dve dvojsedačky. Tomáš a Lucia vám rozdajú nafúkané vankúše, ktoré si umiestnite do chodbičky v autobuse" povedala som základné informácie a pohodlne som si sadla do piatej sedačky za šoférom. Všetci chrápali a spali, len ja som dávala pozor na cestu. Bola som zvedavá za koľko hodín sa dostaneme na ranč, vzdialený asi 100 km od mesta, kde sme bývali cez prázdniny. Vtom nám však vběhol diviak do cesty a rozhodol sa, že si to tak len "strihne" rovno popred nás. Šofér ho však včas zbadal a stihol zabrzdiť. Diviak prežil prechod cez cestu len vďaka nášmu šoférovi, za čo mu môže vďačiť.

"Už sme na mieste!" vyhrkla som a dodala "vítam vás na pozemku Krajina koní." "Pekné", s obdivom povedala Natálka. Na tomto pozemku sa tiahla dlhá stodola, v ktorej sa

nachádza koniareň. Krásny dom, natretý na bielo, stál hneď vedľa stodoly. Výbeh, ktorý bol určený na cvičenie bol ozdobený soškou koňa v životnej veľkosti, ktorý kedysi zahynul kvôli štrkáčovi. Za rančom sa po všetkých stranách tiahli majestátne Sivkove hory. Boli pomenované podľa Sivka, koňa, ktorý tu zomrel. Rozľahlé lúky a celé majestátne okolie sem priťahovali množstvo ľudí, túžiacich po horskom vzduchu. "Vybaľte sa, o 10:00 vás čakám v stodole. Teraz vám ukážem stodolu a dom, v ktorom budeme bývať." Tichým hlasom som dodala - "iba dva dni." Objavili sa mi dve slzy, lebo som túžila na tomto úžasnom pozemku ostať naveky. Dom bol posiaty nádhernými soškami koní a jazdcov. Malé, ale útulné miestnosti sa tiahli na celej ľavej strane. Vpravo sa nachádzala jedáleň, kuchyňa, dve kúpeľne a sklad všeličoho. "O päť minút desať, však Alma?" povedal vzrušene Peťo, lebo sa už nevedel dočkať, čo budeme robiť. V stodole sme boli načas, a tak sme mohli začať. "Natália dostane jazdecké sako červenej farby a biele nohavice. Peťo bude mať biele tričko s modrou vestou a džínsy, dostane ešte čierne potútko. Miladke patrí svetlofialové tričko s golierom a tmavofialové nohavice. Juditka, ty dostaneš tyrkysové tričko a béžové nohavice. Katka, ty budeš mať ružové tričko s nenápadným zipsom a snehobiele nohavice. Na koho som zabudla?" "A čo ja?", opýtal sa Marek. Jasné Marek dostane čierne tričko, džínsy a čierny náhrdelník s podkovou. Aha, ešte ja" svitlo mi "ja budem mať biele tričko so zelenou vestou a béžové jazdecké nohavice. Kone vám rozdelím na cvičisku", dokončila som svoju reč. "To budeme jazdiť na týchto koňoch?", opýtala sa vystrašená Miladka. "Jasné, a prečo iné by sa asi tento pozemok nazýval Krajina koní? No ty múdra, teraz povedz" podpichol ju Peťo. "No neviem", priznala sa Miladka. Dosť bolo rozprávania, ideme na cvičisko" zavelila som. "Juditka,

toto je Pepper, tvoj nový holandský teplokrvník. Natálka, ty dostaneš Scarlet, arabského plnokrvníka. Trochu radosti Miladka, veď máš holandského teplokrvníka Chilliho. Katka dostane apaloosa koňa, Calypso. No tak, Peťo, nezomierame, ty dostaneš Azteca, kinger mustanga. Marek dostane palomina Jimber, ktorý je veľmi dobre cvičený. A ja dostanem Buttona, koňa paint. Všetkým jasné?" opýtala som sa s dlhým povzdychom. "Jasné, jasné" ubezpečoval ma Peťo. "Tak som v tom prípade vás naučím osedlať koňa a následne vás naučím prvé povely, ako cval, klus, chôdza, teda druhy pohybu. Nasadáme." "Ale ja sa bojím a strašne"- priznala sa Miladka. "No dobre, tak ti pomôžem. Veď ja som len chcela vyskúšať, či si zvyknete na jazdu na koni", uvedomila som si. Hodina výcviku ubiehala celkom rýchlo, a tak sme mali už o päť minút skončiť. Chcela som si spresniť vzťahy medzi koňmi a jazdcami - mojimi kamarátmi a tak som dávala pokyny a všetci ich dobre plnili, no zrazu sa to stalo. Peťo dal povel k cvalu, ale vtom sa mu vyšmykla noha zo strmeňa a Peťo spadol na umelú zeminu. Pád bol z môjho pohľadu silný a bolestivý. Rýchlo som zoskočila z Buttona a pomohla Peťovi vstať. "Áááu, to bolí", zakvílil Peťo. Uvedomila som si že to bude vážnejšie. "Peťo prosím ťa, chyt' sa sedla a nepohni sa. Rozumieš?" "Rozumiem, rozumiem, ale strašne ma bolí noha", zakvílil druhýkrát kamarát. "Natálka, prosím ťa, pomohla by si mi odvieť Peťa do domu pri stodole?" "Áno, ale neviem zosadnúť." Rýchlo som vysvetlila kamarátke ako má zosadnúť a pomohla som jej dostať sa na zem. Obidve sme sa rozbehli smerom ku Peťovi, ktorý sa nebezpečne knísal, už-už padal ku zemi. Všetci pochopili princíp zosadnutia z koňa a tak zosadli a pomáhali mne a Natálke odniesť zraneného Peťu. Mala som pocit, že nesieme uloveného diviaka, pripraveného na opekanie. V dome sme ošetrili Peťovu nohu a všetci sme si

konečne oddýchli. Ale čo teraz? Ved' mi Peťovi rodičia vynadajú, že som taká nezodpovedná osoba, ktorá nemá charakter. Tak aj bolo. Našťastie som bola len nezodpovedná osoba, ktorá môže za to, že ich synáček Peťo sa zranil. Čo čert nechcel, ešte aj od vlastných rodičov som za trest dostala polročného "zaracha". Tak sa skončil náš divoký dvojdnový výlet, na ktorom sa zranil Peťo a skoro nič sme si neužili. Možno nabudúce, už snád' ani Peťo nespadne. Alma, teda ja a moji kamaráti si užijeme aspoň trochu zábavy a niečo nové sa možno naučíme. V pohodlí domova a pri úlohách som strávila polročného zaracha.

Viola Feketeová
ZŠ s MŠ Ožďany, 11 rokov

Zlatý princ, tri Hory a Les

V osemdesiatej krajine za morom, kde žiliorské panny i zvieratká- morskí miláčikovia, žil kráľ s kráľovnou a princeznou utešenou, ale aj posmutnenou. Volala sa Anabela Bakimbekst. Smutná bola preto, lebo deň svojich štrnástich narodenín musela prisľúbiť, že keď dovŕši šesťnásť rokov, vydá sa za draka so šiestimi hlavami. Kráľovná každú noc preplakala, dobre, že si oči nevyplakala a každú noc sa za Anabelu modlila. Našťastie kráľovná mala sestru. Bola vílou želaní. Matka Anabely sa vybrala na návštevu ku sestre s prosbou o splnenie želaní. Víla sa opýtala sestry: "Povedz, čo žiadaš sestra moja?" "Ja ťa žiadam len o jediné." Keď to víla počula iba povedala: "Id' za Horou zimy, ona ti odpoveď dá", a zmizla v oblakoch. Kráľovná všetko vyrozprávala doma kráľovi a on zaraz vyhlásil po celej krajine, že kto pôjde do hôr

a nájde Horu zimy, dostane pol kráľovstva. Avšak odpoveď musí znáť. Mládenec z vedľajšieho zámku sa vybral tú Horu nájsť. Putoval, až sa dostal k Hore zimy a opýtal sa jej: "Hej, Hora zimy, počuješ ma?" Hora odpovie: "Áno počujem, a čo žiadaš?" "Žiadam odpoveď na moju otázku!" vraví mládenec a pokračuje: "Ako zabrániť tomu, aby sa princezná nemusela vydať za draka?" "Pre túto otázku odpoveď nemám, ale choď ty za Horou jari. Ja ti dám tento prsteň, ktorý ti dá silu za sto chlapov, keď ním zatočíš." Hora zimy dohovorila a zmizla. Mládenec putoval ďalej, kým nedošiel k Hore jari a pýta sa jej: "Hej, Hora jari, máš liek pre Anabelu, aby sa nemusela za draka vydať?" Hora odpovedá: "Liek nepoznám, ale dám ti prsteň, ktorý keď zatočíš, silu za sto chlapov dostaneš i choď ty k Hore jeseni. Tá ti isto pomôže." Ani Hora jeseni mu nepomohla, ale aj ona mu dala prsteň ako tie dve Hory pred tým. Hora jeseni mu poradila, že snád' jej brat Les leta mu pomôže. "Les leta, vidíš ma?, vraví mládenec." "Áno, kričí Les. "Pýtaj sa, čo chceš, lebo leto je už pred dverami." Mládenec prosí i Les o radu na záchranu princeznej. Dám ti tenké konáriky z mojej hlávky, ktoré keď Anabela chytí, zaras zaspí. Ty ju uložíš do sklenenej truhly, zabiješ draka a potom princeznú pobozkáš. Ale prv ti dám moje dubové listy, ktoré ťa ozdobia dozlata a prinesú tebe, Anabele a celému kráľovstvu bohatstvo. Brezový list, ktorý ti dávam, pri tvojom dotyku sa premení na prsteň, ktorý otočíš päť krát a získaš silu za tisíc chlapov." Mládenec sa vrúcne poďakoval. Pred odchodom Les dodal: "Chlapče, koníka švárneho ti ja dám a zafarbím dozlata." Mládenec sa rozlúčil a šiel za drakom. našiel ho piť vodu zo studne. Voda dávala drakovi veľkú silu. Mládenec však použil všetky štyri prstene a draka premohol. Šesť hláv draka sťal, odložil do kapsy, aby mu uverili, že draka zahubil. Cestou späť všetkým poďakoval za pomoc a prišiel na zámok.

Pobozkal princeznú a bola svadba. Tento švárný mládenec sa volal Anton Baking. Na svadbe, ktorá trvala štyri dni a štyri noci nádherne spievali zvieratká z troch Hôr a jedného Lesa. Anabela s Antonom žili ešte veľmi dlho.

Zazvonil zvonec a rozprávky je koniec!

Víla Lakilda

Už dlho v lese žije laková víla Lakilda. Narodila sa v skromnom domčeku, vysoko na strome, kde žijú aj jej kamarátky Machuľka, Farbička, Štetinka, Handrička a Vodinka. Machuľka rada maľuje portréty kamarátov a korčuľuje. Má krásne ružové korčule, modrú prilbu a červené chrániče na ruky, nohy a kolená. Farbička najradšej kreslí čiernobiele zvieratká a skejtuje. Víly sa jej smejú, ale ona vezme svoju dosku, prilbu, chrániče a frčí po lese. Štetinka sa rada predvádza so svojím štetcom. Najradšej svojho kamaráta štetca namáča do vody. Handrička je celkom iná. Všetko po Machuľke a Vodinke utrie, je veľmi čistotná. Najradšej sa vozí na bielom bicykli v noci a keď prší. Biely bicykel pre ňu predstavuje čistotu. Vodinke sa páči meniť farby. Má vlastnú veľkú kvapku, na ktorej sedí a jazdí s kamarátkami medzi stromami. Najviac sa jej páči, keď dievčatko Kiera použije žltú farbu, umyje štetec v pohárik, v ktorej je zelená voda a všetko sa to zmení. Lakilda veľmi rada maľuje nechty. Nádherne nechty namaľovala svojej mame, ale aj kráľovnej Lisane. Lakildina mama vlastní lietajúcu handričku od farieb na laky. Spoločne s dcérou športujú. Raz sa Lakilda rozhodla, že namaľuje obraz. Ale nemala plátno. Spolu s kamarátkami zobrali plátno dievčatku Kiere. A nielen plátno, ale aj pohárik, stojan a farby. Kým Kiera obedovala, namaľovali, všetci,

krásny obraz podpísali so svojimi umeleckými podpismi. Kiera vošla do izby a nevedela oči odtrhnúť od obrazu.

Navštívte aj vy Kieru a uvidíte ten nádherný obraz v jej detskej izbe.

Beata Fülöpová
ZŠ P.K. Hostinského, Rim.Sobota 10 rokov

Veľké dvere

Bola raz jedna škola, v tej škole bola trieda. Do triedy chodilo jedno dievčatko. To dievčatko malo krásne meno Simonka. Mala deväť kamarátok a bola veľmi odvážna. Vstúpila asi do každých dverí na škole až na jedny. Tie dvere boli veľmi veľké a stále z nich vychádzala tajuplná hudba. Simonka sa bála vojsť, čo ak by tam bol džin a vopchal by ju do fľaše? Aj jej kamarátky sa báli, ale všetky chceli vedieť, čo je za nimi. Dohodli sa, že budú losovať. Los by určil, kto vstúpi do tých dverí. Roztrhli papier na deväť kusov a na jeden z nich napísali áno. Katka si vytiahla práve ten. Bála sa, no rýchlo vošla do dverí. Tajuplná hudba neprestala ani len na chvíľku. Odvtedy ju dievčatá nevideli ani na hodine, ani na prestávke. "Zmizla!" zahlásila Simonka. "Čo budeme robiť?" spýtala sa Júlia. "Nič." povedala Nela. "Mohli by sme sa na ňu aspoň spýtať." navrhla Paťa.

Po týždni povedala Katkina najlepšia kamarátka Nela, že ide za ňou. Vkročila do dverí, ale nič nebolo počuť. Ani len výkrik o pomoc. Po ďalšom týždni si Simonka stále častejšie kládla otázku, čo sa tam dnu asi deje? Kamarátky boli čoraz nespokojnejšie, nevedeli sa sústrediť a boli protivné. Až raz si povedala Paťa a ostatné dievčatá: "Dost!" a siahli na kľučku vo

výške ich hláv. "Nie, nerobte to!" zakričala Simonka. "Ale ja musím vedieť, čo sa stalo," povedala Dada a vstúpila aj s ostatnými dievčatami do miestnosti za dverami. "Nie!" zazúfala Júlia, ostala už sama so Simonkou, to by nevadilo, no stratila už sedem kamarátok. "Prečo to nikto nerieši?" spýtala sa Simonka, ale Júlia jej nevedela odpovedať. Simonka a Júlia sa stali nerozlučnými kamarátkami. Prešiel rok, už sa prestali báť a sľúbili si, že na pamiatku ich kamarátok nikdy nebudú hrať na hudobný nástroj. Ale nebol to obyčajný sľub, bol to sľub, ktorý sa musel splniť. Bez stresu a strachu vstúpili do dverí. Na prekvapenie tam boli všetky ich kamarátky a každá s nejakým hudobným nástrojom. Vedľa nich stál veľmi vysoký učiteľ. Kamošky hneď začali všetko vysvetľovať: "Mali sme veľa hodín, domov sme chodili iba o šiestej a do školy už o pol šiestej. A vy sem nechcete chodiť? Naučili by ste sa hrať na hudobný nástroj..." opýtala sa Anna jedným dychom. Júlia a Simonka sa na sebe pozreli. "Nie!" odpovedali rozhodne, "my si radšej pospíme." Povedali a bežali domov. Prešlo veľa času a dievčatá a dievčatá stále chodili na hudobnú školu, ale učiteľ ich nechcel púšťať na súťaže. Dievčatá chceli nejakú vyskúšať, tak si založili kapelu. No chýbali im speváčky. "Potrebovali by sme minimálne dve speváčky." povedala Katka. "A čo tak Júlia a Simonka?" spýtala sa Dada. "Áno to by bolo skvelé. Mohli by si aj pospať a nemuseli by hrať na hudobné nástroje" povedala Anna. "To je skvelý nápad!" povedala Sára a ostatné prisvedčili. "Idem po ne" vykrikla Dada vybehla von dvermi. "Idem s tebou" pridala sa rýchlo Sára a už jej nebolo. Pri Simonkinom dome otvorili. Otvorila im Júlia a Simonka. Dada im vysvetlila, o čo ide. Dievčatá vedeli pekne spievať, tak súhlasili. Potom spolu bežali do školy na skúšku. Nela začala určovať, kto bude hrať na ktorom nástroji. "Ja a Sára budeme hrať na gitarách, Katka a Paťa na klavíri, Dada, Zuzka a Anna

na tamburíny." Všetci súhlasili. Na druhý deň sa zišli a vyskúšali si rôzne pesničky. Išlo im to dobre. Do súťaže ostával necelý mesiac. Simoknka ich išla prihlásiť do súťaže až teraz, keď už vedela, že sú pripravené. Konečne prišiel deň súťaže. "Pozrite, koľko je tu ľudí!" povedal so strachom v hlase Anna. To určite nevyhráme." dodala Dada. "Čože, ty sa bojíš?" opýtala sa s výčitkou Simonka. "Veď ste odvážne vstúpili do tajuplných dvier a teraz sa bojíte pár detí. Veď ak si nás vypočujú, hneď zo súťaže odstúpia." povzbudila seabavedome Júlia. Dievčatám to dodalo odvalu a hrali ako najlepšie vedeli. Vyhrali prvé miesto. Ohromne sa z toho tešili. Toto víťazstvo znamenalo, že ich námaha nevyšla nazmar. Zúčastnili sa pokračovania súťaže a vždy vyhrali, no teraz mali ísť na súťaž dvoch najlepších kapiel. Každú voľnú chvíľu skúšali a pripravovali sa na veľké finále, ale keď tam prišli, okamžite ich prepadla veľká panika. Na pódiu vystupovala kapela, ktorej členovia hrali fantasticky. Po vystúpení sa poďakovali nielen divákovi, ale aj učiteľom, čo ich pripravovali. Vtedy z dievčat opadla tréma, aj panika sa vytratila, lebo si spomenuli na to, čo už dokázali. Zaspievali a zahrali tak úžasne ako ešte nikdy. Vyhrali prvé miesto. Boli nesmierne šťastné. Hlavne kvôli tomu, že to dokázali spolu!

Natália Hrušková.

ZŠ V.Mináča, Klenovec, 11 rokov

Môj príbeh nekončí

Pri dome, kde bývam, som ich často videla. Neboli vždy spolu, ale vedela som, že je to on a že je to ona. Cítila som, že je to láska a onedlho budú rodičmi. Len som nevedela,

že to bude tak skoro. Doba plynula a ja som na nich zabudla.

Raz som ju náhodou uvidela pri našom dome a potom sa vrátila. Jeden deň, bolo to druhého júna, keď sme došli zo školy domov, na schodoch nás s úsmevom na tvári čakal otec so slovami, že má pre nás "darček". Bol to dost' čudný darček, lebo hýbal v škatuli a hlasno mňaukal. Otvorili sme škatuľu a bolo v nej prekrásne prekvapenie, naša mačička, Mia. Nevedeli sme, čo máme s ňou robiť. Hľadali sme jej rodinu, ale nikto nevedel, kde môže byť. Náhodou sme našli za domom jej mŕtву rodinku, jej súrodencov. Nakoniec sme ju nechali "na jeden deň". Potom na dva. Potom na týždeň. A už je s nami štvrtý rok. Začiatky boli dost' rozpačité, kým sme si zvykli, že už nie sme štyria, ale piati. Naša mačička sa správala ako divoch. Behala, hrýzla, skákala. Pomaly si na nás zvykla a už len hrýzla. Ale aj to len vtedy, keď bola hladná a neboli sme ochotní dať je mäsko. Mala asi dva roky, keď zverolekár zistil, že má v brušku cystu. Pán doktor povedal, že už nemá času nazvyš, a že to určite neprežije. Nakoniec sa moji rodičia rozhodli, že ju dajú operovať. Operácia sa vydarila a pacient prežil. Teraz je už zdravá a aj ona má svojho Rómea, ktorý by jej chcel ukradnúť srdce, ale veľmi sa mu to nedarí. Jeho láska nie je opätovaná, darmo čaká na ňu pred dverami, lebo naša Mia nemá oňho záujem, ona už totiž nemôže mať mačiatka.

Z malého neviniatka, ktoré sa mi zmestila do dlane narástla viac ako päťkilová krásavica. Teraz sa mi už ani jej hlava nezmesť do dlane a je to ozajstná osobnosť, ktorá rozumie ľudskej reči. Je to sen alebo rozprávka? Tento príbeh určite ešte nekončí....

Judita Juharová
Gymnázium - Gimnázium Tornaľa, 14 rokov

Čokoládový princ

Kde bolo, tam bolo, žil raz jeden Marcipánový kráľ, ktorý mal krásnu dcéru. Bola to vanilková princezná a volala sa Anastázia. Keď sa o jej kráse dozvedel Čilipapričkový drak, hneď letel do Marcipánového kráľovstva a princeznú uniesol. Celé kráľovstvo plakalo nad tým nešťastím. Správa o únose princeznej sa rýchlo rozšírila a dostala sa až do Jahodového kráľovstva, kde vládol Jahodový kráľ. Keď sa o tom dopočul jeho syn, statočný čokoládový princ Július, okamžite zakričal na sluhov, aby osedlali najrýchlejšieho koňa a pripravili jedlo na cestu. Július sa napriek otcovmu zákazu sa vybral na ďalekú cestu do Čilipapričkového kráľovstva. Po troch dňoch namáhavej cesty zabúchal na drakovu bránu a zakričal: "Otvor!" Drak mu otvoril a nahnevane zvolal: "Čo chceš?" Princ nebojácne odpovedal: "Vydaj mi princeznú!" "Dám ti ju, keď splníš tri úlohy", odpovedal drak. Princ ani na chvíľu nezaváhal, lebo chcel princeznú čím skôr vidieť na slobode. "Prvá úloha znie: Musíš prejsť cez štipľavé pole. Na splnenie úlohy ti dám tri dni." Veru to nebola ľahká úloha. Keď jeden krok spravil, oči ho začali tak štipať, že skoro nič nevidel. Keď si myslel, že to už nezvládne, prišiel mu na pomoc Štipľavý drak, brat Čilipapričkového draka. Vraj sa pred ôsmimi rokmi pohádali kvôli dedičstvu. Július sa mu za pomoc poďakoval. Keď Čilipapričkový drak uvidel, že princ zvládol prvú úlohu, nahneval sa, ale nedal na seba nič poznať. Vyrukoval s druhou úlohou.: Musíš sa napiť z ohnivej fontány!" V duchu už myslel na to, že princezná je jeho, lebo to sa princovi nikdy nepodarí. "Dávam ti na to hodinu!" povedal drak a odletel. Princ sa smutne pozeral na fontánu a rozmýšľal, čo urobí. Zrazu sa pri ňom zjavil Ohnivý drak a povedal mu, že mu pomôže. Vyrozprával princovi, že sa stále hnevá na svojho brata,

Čilipapričkového draka, lebo mu ukradol ligotavé diamanty z jeho jaskyne. Premenal fontánu, a odrazu z nej začala tieť obyčajná voda. Július vodu vypil. To už bolo na Čilipapričkového draka priveľa. Tak sa nahneval, že z celej sily kopol do fontány. "Ako si to dokázal?" nahnevane vykrikol. "Dám ti poslednú úlohu. Musíš zjesť moju najvzácnejšiu a najštipľavejšiu čilipapričku a máš na to len jednu jediná minútu." Július už o tejto štipľavej a obrovskej papričke počul a dobre vedel, že je to úloha veľmi ťažká. Už sa pomali lúčil s princeznou, keď sa pri ňom objavili obidvaja draci, ktorí mu už raz pomohli. Spojili svoje sily a štipľavú papriku premenili na sladký cukrík. Július cukrík zjedol a drakovi neostalo nič iné, len mu princeznú vydať. Od veľkej zlosti odletel a nikto už o ňom nikdy nechyroval. Princezná celá šťastná vybozkávala princa Júliusa a spolu sa vrátili domov. Všetci sa radovali a vystrojili im veľkú svadbu. Anastázia a Július si žili šťastne, prešťastne, narodili sa im tri krásne deti. Žili spolu v kráľovstve, ktoré premenovali Marcipánovo - jahodové.

Alexandra Korytiaková
ZŠ P.K. Hostinského, Rim.Sobota, 12 rokov

Ako sa Slniečko začalo na svet pozerat'

Raz dávno sa Slniečko opýtalo mamky: "Mamka moja drahá, povedz že mi, čo je to svet?" „Ach, dieťa moje, svet je veľká modrá planéta, ale už je veľmi znečistená. Ľudia sa o ňu skoro vôbec nestarajú. Veľmi ju ničia.“ Slniečko sa zarmútilo. Vošlo do svojej izbičky, sadlo si do kresielka a premýšľalo o znečistenej modrej planéte. „Musím svet zachrániť!!!“

Premýšľa, no nič múdre mu nenapadá. Zrazu mu prebleskla hlavou úžasná myšlienka ako zachrániť svet. Slniečko sa rozbehlo za mamkou a už zďaleka kričí: „Mamička, mamička, mám super nápad, ako zachrániť modrú planétu.“

„Aký nápad?“ - pýta sa mamička.

„Každý deň sa budem na svet zvysoka pozerat’.“

„To je výborný nápad“ – pochválila ho mamka.

Slniečko mu vyrozprávalo, ako chce zachrániť planétu Zem.

Ocko s mamičkou boli na svoje malé Slniečko veľmi hrdí. Potom ho uložili do postieľky, zaželeli mu dobrú noc a sladké sníčky. Slniečku sa celú noc snívalo o tom ako zachráni svet a ako sa stane veľkým hrdinom. Nastalo ráno. Slniečko sa zobudilo a pozrelo cez okienko.

„Hurá, hurá pozerám sa na svet“ – zakričalo Slniečko s veľkou radosťou. Zišlo po schodoch a naraňajkovalo sa s rodičmi. Po raňajkách sa oblieklo, obulo a rozbehlo sa von. Hralo sa len tam, kde videlo na svet.

A odvtedy sa vraj každé ráno Slnko z okna pozrie a na svet ľudí hľadá. Večer sa s modrou planétou rozlúči, ľahne si do postieľky a spokojne zaspí.

Radoslava Kubaliaková

ZŠ s MŠ Sama Vozára Hrachovo, 11 rokov

Rozprávka o záhadnom trpaslíkovi

Bola raz jedna veľmi pekná krajina, v tej krajine bol jeden veľký krásny les, v tom lese žil jeden milý, zlatý

trpaslík. Nebol to obyčajný trpaslík, volal sa Akama a bol veľmi šikovný opravár. Vedel opraviť všetok, čo mu prišlo do rúk. Akama žil v jednom domčeku na okraji mesta pri jazere. No tento les mal aj temnú stránku, kde boli samé príšery a ohrozovali les. Žili tam zlí trpaslíci, ktorí sa volali Červení. Červení mali aj vládcu, ktorý sa volal Supremus.

Supremus si chcel postaviť takú mocnú zbraň, s ktorou by ovládol celý les. Prikázal červeným trpaslíkom, nech mu tú mocnú zbraň postavlia. Pracovali týždne, no zbraň nevedeli poskladať. Jedného dňa prišiel pred Supramusa jeden neznámy vlk, ktorý mal na tele samé škrabance a povedal: "Počul som, že chceš nezničiteľnú zbraň, len tí Tvoji prekliati trpaslíci nie sú takí múdri, aby ju mohli poskladať." Supremus sa postavil a povedal: "Tak čo mám teda robiť?" Vlk zdvihol hlavu a povedal: "Poznám jedného trpaslíka, ktorý vie všetko opraviť a poskladať, žije na kraji lesa pri jazere." Supremusovi sa zapáčilo čo mu vlk povedal a tak prikázal červeným, aby ho našli a chytili. Červení sa hneď vybrali nájsť Akamu. Jeden slnečný deň si Akama opravoval svoj dom, keď v tom pločul hlas, ktorý mu hovoril: "Chod' preč, uteč!" Akama si myslel, že sa mu to len zdá, a tak opravoval dom ďalej. Neskôr videl tmavý tieň, ktorý sa k nemu blížil. Zrazu z tieňa vybehli Červení, ktorí ho chytili, zviazali a odniesli. Keď ho doniesli pred Supremusa, prikázal mu, aby mu tú veľkú a mocnú zbraň postavil. Akama odmietol to, čo mu Supremus prikázal. Supremus sa nahneval a povedal: "Buď mi spravíš to, čo ti kážem, alebo mojou temnou silou spálím celý les!" Akama tento krát neodmietol a postil sa do práce. Za päť mesiacov tú zbraň poskladal, ale tak, aby sa pri prvej streľbe zničila. Supremus bol nadšený a pyšný na Akamovu prácu, ale predsa prikázal Červeným, nech Akamu zavrú do klietky, nech pozerá, ako zničí les. Akama sa nebál, lebo vedel, že sa zbraň

ničí.

V lese bol jeden kopec, na ktorý vyšiel Supremus so svojimi temnými trpaslíkmi. Supremus dal rozkaz k strel'be, ale zbraň vybuchla a zničila Supremusa. Každý prekliaty trpaslík sa premenil na milého trpaslíka ako bol Akama. O pár rokov si zvolili trpaslíci nového vládcu, ktorým sa stal Akama. Spoločnými silami postavili dedinu, ktorá sa nazvala Stormwild. Žili si tam slobodne a neohrozovala ich žiadna temná strana.

Alex Lénárt
EZŠ Z. Oravcovej, Rim.Sobota, 10 rokov

Pomoc víle Xarianne

Bola krásna jar. V jednej malej chalúpke na kraji lesa spalo osemročné dievčatko menom Alica. Žila sama, pretože jej mama zomrela pred tromi mesiacmi a Alica by spravila čokoľvek, len aby jej mama zasa žila. Alica sa však od svojej nebohej mamy veľa naučila, a preto sa dokázala o seba postarať aj sama. Bola odvážna a s veľkým srdcom. Každý deň chodila na cintorín dávať čerstvé kvety na matkin hrob. Mávala veľmi zlé sny, no našťastie si na veľa z nich už nespomínala.

Jedného slnečného rána Alica si pospevujúc si cupkala na mamin hrob. V ruke niesla štyri krásne tulipány. Dva červené a dva modré. Sama ich vypestovala. Len čo vymenila kvety a tulipány položila do vody, jeden z nich sa roztvoril a z neho vyletela krásna malá víla v žltučkých šatách. Alica sa najskôr zľakla, ale potom sa usmiala a roztvorila dlaň, aby si

na ňu víla mohla sadnúť. "Kde si sa tu vzala?" prihovorila sa víle. Bývam v tvojej záhradke Alica," odvetila jej víla vážne, "a vlastne som sa ti ukázala preto, lebo potrebujem tvoju pomoc." Víla potrebuje pomoc? Jej pomoc? Alici to nešlo do hlavy. "A odkiaľ vieš moje meno?" opýtala sa zmätene. "Teraz na otázky nie je čas. Ak mi pomôžeš, splním ti jedno želanie." Víla vyzerala tak unavene! "Asi by som jej mala pomôcť. A na druhej strane, splní mi jedno želanie!" premýšľala Alica. Už aj vedela, aké to želanie bude. "No dobre. Pomôžem ti. Len mi povedz ako." Víla sa konečne usmiala a začala rozprávať: "Kvety, ktoré sadiš Alica, sú našim domovom. V zime sa totiž ukladáme na zimný spánok, a keď sa prebudíme, kvety sú už posadené, preto máme kde bývať. Tulipány sú pre nás najdôležitejšie, pretože nám dávajú energie, s ktorou vieme čarovať. No máme problém. Asi pred tromi mesiacmi k nám prišli vošky." Víla si vzdychla a na chvíľu odmlčala, aby to Alica stihla spracovať. No tá to hneď pochopila. "Pred tromi mesiacmi mi zomrela maminka," vydýchla. "Áno Alica. Tvoja matka dodávala energiu do našich tulipánov, no keď teraz zomrela, energia sa presunula na teba," nadýchla sa a pokračovala. "Alica, vieš vôbec, čo zabilo tvoju matku? Vošky. Voľakedy tvoja mama bývala s nami." "Čo? Chceš tým povedať, že bola víla ako ty? To ale znamená, že ja..." nedopovedala. "Nie. Byť vílou sa dedí len keď dieťa máš ako víla. Tvoja mama Alexa bola človekom, keď si sa narodila," na vílinej tvári sa zračila netrpezlivosť, ale Alica bola neústupná. Musí sa to dozvedieť až do konca. "Ale, ako sa mohla stať človekom?" nechápala. "Alexa sa zaľúbila do tvojho otca. Láska. Zaľúbila sa do neho tak silno, až sa stal človek. No dobre, poďme ale k tým voškám. Keď Alexa zomrela, jej duša sa premenila na ďalšie zlé vošky, ktoré teraz požierajú tulipány. Keď sa jedna víla vyspí v tulipáne, ktoré vypestovalo

čisté srdce, tak získa moc čarovať. Lenže tie vošky môžu zabiť len lienky. Tvojou úlohou je nájsť a pozbierať sedem lienok. Jednu s jednou bodkou, jednu s dvoma bodkami, jednu s tromi, jednu so štyrmi, jednu s piatimi, jednu so šiestimi a jednu so siedmymi bodkami. Len ti môžeš pozbierať tieto lienky. A dávaj si pozor, pretože budeš musieť odolávať pokušeniam!" Alicia si dobre zapamätala všetky rady, ktoré od víly dostala a zrazu si spomenula na jednu vec. "Počúvaj, a ako sa vlastne voláš?" hlesla. "Och, ešte som sa neprestavila?" trochu sa začervenala, "volám sa Xarianna. Kráľovná Xarianna... Ale stačí Xarianna," usmiala sa. "Tie lienky nájdeš v Lese nástrah, asi tak dva dni odtiaľto. Veľmi rada by som ťi pomohla, ale na tejto ceste ti nemôžem pomôcť." Alicia prikývla, ale aj tak jej niečo víťalo hlavou. "Prečo vlastne tie vošky nepremeniš na kvety, alebo na hocičo iné?" "Tie vošky sa nedajú začarovať, pretože sú to vošky z víly. Normálne by som to spravila sama," vysvetlila jej Xarianna. "No dobre. Času je málo a teba čaká dlhá cesta. Choď sa pripraviť." Alicia putovala už dva dni, no strašidelný les ešte stále nevidela. Šla po cestičke a zrazu zbadala potôčik. Vyzeral tak lákavo! Alicia si však čas spomenula na Xariannine slová: "Dávaj si pozor, pretože budeš musieť odolávať pokušeniam." Len čo to vyslovila, potok zmizol a pred ňou sa týčil všetkej svojej krásy a škaredosti Les nástrah. Alicia sa začala báť, no potom vo vysokej tráve zbadala lienku s jednou bodkou. Potešila sa a uložila ju do malej nádoby so vzdušnými otvormi. Xarianna jej povedala, že lienky určite neuletia. Potom nebojácne vošla do Lesa nástrah. Putovala hodinu a nevedela, čo má hľadať. Po chvíli, rovno pred ňou, uprostred cesty stál obrovský dub s červenými jablkami. Alicia dostala strašnú chuť na jedno z tých krásnych jabĺk, no v tom si uvedomila, že jablká nemôžu rásť na dube. Nahlas vyslovila vetu: "Dávaj si pozor, pretože budeš

musieť odolávať pokušeniam." Dub s jablkami zmizol a namiesto neho tam stál veľký kameň a na ňom lienka s dvoma bodkami. Alica sa usmiala a pridala lienku do nádoby. Alica zvládla všetky skúšky a s radosťou v srdci sa ponáhľala rovno do záhrady. Pristavila sa pri tulipánoch a zvolala: "Xarianna, to som ja Alica!" Najväčší z tulipánov sa otvoril a von vyletela nedočkavá Xarianna. "Už si tu? Máš lienky? Ukáž!" Alica si zložila batoh a vybrala nádobku. Otvorila ju a Xarianna zapískala. Kde sa vzali- tam sa vzali, priletelo sedem víl. Každá zobrala jednu lienku a odleteli k tulipánom. Tam ich položili a lienky okamžite začali jesť zlé vošky.

"A teraz Alica, splním ti jedno želanie, presne ako som sľúbila." Alica jej povedala, že si želá, aby jej maminka opäť žila. Xarianna sa však zatvárila ľútosťovo a povedala: Žiaľ nemôžem oživiť tvoju maminku, ale môžem ti vziať tvoje zlé sny. Budeš sa môcť so svojou mamou rozprávať v snoch. Alica súhlasila a odvtedy sa vždy tešila do postele. Xarianna jej bola verná priateľka, takže sa nikdy necítila sama.

Ester Magyarová
ZŠ Dr.V.Clementisa, Tisovec, 12 rokov

Levia trojka 2

Ahojte, volám sa Filip, no kamaráti mi hovoria Fifo. Dnes je naozaj smutný deň. Naša levia trojka bude iba dvojka. Peťo odchádza do Washingtonu, lebo jeho otec ide na konkurz generálneho manažéra nejakej priblbej spoločnosti. Preto sme sa s Mišom rozhodli byť celý deň v čiernom. "Ahojte," vraví Peťo a ledva udrží plač. "Ahoj," odpovedáme dvojhlasne. "Peťko, už musíme ísť." "Bude mi za vami smutno." Peťo nasadol do auta a jeho otec vyštartoval. Vraciam sa domov.

Vyberám kľúče, no zrazu ... veď je otvorené, nemožné, mama je predsa na služobke a oco išiel na súťaž o majstra mesta v jedení brokolice. Viem, brokolica je riadna hovädina. Otváram dvere, pomaly vojdem. Bum! Niečo buchlo. "Do frasa," povedala osoba na poschodí. "Zlodéj!" vykrikol som a utekal preč. Zastavil som sa iba pri Mišovom dome. Klop, klop. Zaklopal som, vyšiel Mišo. "Čo je?" "Vykr..., vykrr..., dlin." "Čo ikry, vykri? Ja ťa nerozumiem." Keď som sa ukládnul, pekne som povedal, čo sa stalo.

"Musíme to oznámiť na políciu." "Nie! povedal som nahnevane. "Hoci som strachopud, musím toho zlodēja chytiť." Mišo sa na mňa pozrel pohľadom, ako keby som bol na hlavu, no videl vo mne zlosť a tak súhlasil. "Kde začneme?" opýtal sa. "U mňa doma." "Počkaj, kde budeš spať?" Čudná otázka, no Mišo vedel, že doma sa budem báť. "Noo, ja, no neviem" mrmlem si. I keď dúfam, že u neho. "Neboj sa, niečo vymyslíme." "Počkaj, kam ideš?" "Predsa domov." "A to takto?" A čo výbava?" "Aká výbava?" Mišo sa usmial a podal mi lístok s nápisom. Naša výbava: 2 x vodná pištoľ, naplnená šľahačkou, 1 x vrchnák z kupy ako štít, 1 x 1 m lana, 2 x baterka, 2 x foťák na zanechané stopy. "Kým si rozmýšľal, kde budeš spať, pripravil som bojovú výbavu." Vyrázili sme. "Dobrý deň, pán Burger," povedal som pánovi, ktorý prešiel okolo mňa, ako keby som tam nebol. Konečne sme došli do môjho domu. Dobré Fit'ó, choď do pivnice, ja idem hore," povedal Mišo a potichu sa vytratil. Po desiatich minútach sme sa stretli. "Čo máš?" pýtal som sa. "Pozri!" a vytiahol z vrecka starú pánsku vreckovku. "A ty?" "Nič, ale je tam dole čudný smrad. A spísal som vecí, čo chýbajú. Chýbajúce veci: hotovosť 250 eur, mamine šperky 400 eur, otcova zbierka autíčok 50 eur, moja zbierka mincí 70 eur. "Fíha, ten tu musel byť viackrát." "To odkiaľ vieš?" Spýtal som sa nechápavo.

"Spolu si zobral 760 eur, musel vedieť, čo tu máte najcennejšie." Ale nehovor, zobral si 770 eur. Viete Mišo nikdy nevedel počítat'." "A nemohla to byť pani Gerelová, čo vám chodí upratovať?" "No možno hej." Celí unavení sedíme pri stole a zajedáme si koláč, ktorému končí záruka. "Pod', ideme ku mne, poviem mame, že máme pyžamovú párty, aby si mohol u mňa prespať, OK?" "Dobre"- smutne pozriem na Miša. Ideme tmavou ulicou, no počujeme, že nie sme sami. "Pozóór, prízrak!" A vystrelím zo svojej zb rane šľahačkovú bombu. Mišo nebojácne priskočí k prízraku a povie: "Veď to je ... baba. "Ruky preč!" Celý čas vás pozorujem." "Odkedy?" pýtam sa a veľmi zúrim. "Odvtedy, čo si vykrikol zlodéj." Bola som sa pozrieť v tvojom dome a našla som toto." Dievča vybralo kúsok žltej látky, na ktorej bolo napísané: DE.... "De...? Čo to má znamenať?" "Neviem, ale okukla som vašich podozrivých. Upratovačka to nebola, išla k matke do Prahy. No pán Burger vyzerá podozrivo, videla som ho, ako vyťahuje z práčky kuklu." "Neviem, bol na poschodí" odpovedám zamyslene. "A naozaj, ako sa voláš?" opýtal sa Mišo. "Alica," odvrkla dievčina. Všetci traja ideme ulicou. Pif! Paf! "Čo to je?" pýtam sa a hodím sa na zem. "Pomóóc!" kričí nejaká pani zo Zelenej ulice. Utekáme za hlasom, no keď sme pribehli, ležala na zemi pani Petrelová. "Pomóc!" potichu šepla. "Zavolaj záchranku!" kričím na Miša. O päť minút prišla záchranka, a ani som sa jej nestihol opýtať, kto jej to urobil. "Cítite to?" "Čo?" pýta sa Mišo. Taký istý, len silnejší zápach máme doma. "Takže..." "Takže to musel byť ten istý človek," skočí mi do reči Alica. "Takže je to Burger." To odkiaľ vieš?" "Aha, tak nič." "Ahojte," kričí Alica a zmizne v zákruť. Poď už je noc, zajtra pôjdeme ešte pozrieť váš dom. Keď sme prišli k Mišovmu domu, išli sme rovno spať. Mišova mama sa tomu čudovala, ale veľmi to neriešila. Círn! Bolo sobotňajšie ráno.

Vstali sme a rýchlo sme šli ku mne. "Ahojte". Pred domom nás čakala Alicia. Cestou ku mieste činu, teda môjmu domu sme sa vkradli do domu pána Burgera. "Pozri," šepne mi do ucha Mišo. "Taký istý má mamina. On je zlodej a vrah!" "Kto je zlodej? pýta sa niekto za nami. "Jáaj, pán Burger!" vyhrkne z nás. "Nebojte sa, ja som nič nikomu neurobil." "A čo ten náhrdelník?" pýtam sa podozrievavo. "Je pre moju priateľku Elizabet." "Aha, prepáčte," ospravedlňujem sa a odchádzam. "A tá kukla?" vykrikuje Alicia. "Čo? Jáj, to je moja deravá čiapka." Pozrieme sa na Alicu a Alicia na nás. "Tak prepáčte, dovidenia." "Nie!, zakričí Mišo. "Prečo ste sa nepozdravili Fifovi a kde ste sa ponáhľali?" Pán Burger neodpovedal, mlčal a zbledol. "Máme vás!" skríkol Mišo. "Nie, nemáte, šepol Burger. "Zomrela mi mama." "Aha, tak prepáčte a dovidenia." Smutní ideme ulicou smerom domov. "Ahojte deťúrence." Ozve sa osoba za nami. "Dobrý deň, pán ratizér". Tak mal napísané na bunde. "Je teplo, dali by ste si zmrzku?" Bolo nám to čudné, ale prečo nie. Ako tak vyberá peniaze, všimol som si: "Vauu, vy máte mincu z Vatikánu?" "Noo, áno." Vraví ratizér. "Myslel som si, že ju má jediný v meste." "Aha, no tak je tvoja." A odišiel. "Veľmi čudný človek" povedala Alicia a tvárila sa pri tom ...však viete ako. "Keď sme prišli ku mne domov, bol tam stále ten istý smrad. Alicia vbehla do domu prvá. "Fúj! Čo to je?" Pribehli sme k nej. "Šváb. No jasné, už viem kto nás vykradol." Celý šťastný od radosti som vyskočil. "Kto?" Nechápavo sa na mňa pozreli Mišo s Alicou. "Predsa..." Klop, klop, crn. Išiel som otvoriť. "Dobrý deň, tu je polícia. Niekto nám volal, že sa sem vlámali." Pozrel som sa na Miša, no nie nahnevane. "Dobrý deň, áno je to pravda a už sme aj zistili, kto to je. Musíme ísť do deratizačnej firmy. Už vám to došlo?" opýtal som sa tých dvoch. "Jasné!" s nadšením mi odpovedali. "Tak poďme", povedal policajt. Keď sme prišli

k deratizačnej budove, policajt vytiahol zbraň a vyhlásil. "Zostaňte tu, idem to tam skontrolovať" v tom Mišo vykrikol: "To je on!" A začala sa nekonečná naháňačka. Pri toľkej trmevrme sme si ani nevšimli, že zmizli v budove. Potichu sme čakali. Srdce mi ani nebilo, keď tu zraz PIF, PAF, PIF! Ozvalo sa niekoľko výstrelov. Otvorili sa dvere... vyšiel policajt. Za ním sa vliekol v putách Eduard Palisný, teda náš ratizér-deratizér. "Skvelá práca," povedal policajt, pochváľte Alicu, ona nám veľmi pomohla." No tak sme prijali Alicu do našej ľavej trojky. A ešte???

Viete prečo zatkli práve Eduarda? Ak áno, ďalej nemusíte čítať. Tí, ktorí to nevedia, tu máte lístok, ktorý podala Alica policajtovi, keď zatýkal Eduarda. Vinný: deratizér. Prečo? : Dali sme si ho zavolať, aby zabil šváby v našom byte. On to využil a pomaly si poobzeral, čo ukradne. V dome nám nastriekal jed, aby tam nikto nešiel, ale toľko, aby v ňom mohol kradnúť. Stopy: Kúsok látky z jeho uniformy sa našiel pri padnutej väze, ktorú rozbil. Našla sa aj jeho vreckovka, ktorú si držal pri ústach, aby sa neotrávil. Nezabil úplne všetky šváby.

Filip Mihál'

OGY I. Kraska, Rim. Sobota, 11 rokov

Aila a planéta Aileva

Kedysi dávno pradávno, keď sa rodil vesmír a jeho planéty, vznikla planéta, v ktorej aj nemožnosti mohli existovať. Táto planéta sa volala Aileva. A tu sa celý príbeh začína.

"Vstúpte!" zakričala som, keď som počula hlasné klopanie na moje dvere. Matkin radca vstúpil do mojej komnaty a poklonil sa. "Princezná Aila, matka vás očakáva v sieni poznania." "Ou - jasné už idem", prikývla som. Zhodila

som zo seba prikrývku a vyskočila som z postele. Bežala som do šatníka po určené rúcho, v ktorom musím byť, keď idem do sály poznania. Pomaly som si ho navliekla, pritom som dávala pozor, aby som neroztrhla jemný hodváb. Nakoniec som zbehla pred zrkadlo a narýchlo som si zaplietla zložitý vrkoč. Potom som rýchlo utekala za matkiným radcom. Ten len pokýval hlavou a pozrel sa na presýpacie hodiny na mojom stole. "Najvyšší čas ísť!" zahlásil a vykročil do sály poznania. Ja som ho poslušne nasledovala. Cestu do sály by som v pohode zvládla sama, ale matka sa bojí, že zablúdím. Mám síce len 14 rokov, ale to neznamená, že by som zablúdila. Aj keď priznávam - neraz sa v tejto spleti chodieb stratím. Keď prechádzame okolo sôch bohov, prstami sa dotýkam každej sochy a predstavujem si, aké to je byť v ich koži. Určite je to viac zaujímavejšie, ako byť v tej mojej.

Ja sa v podstate nudím, celý deň som strážená strážami. Môžem ísť akurát na dvor, na ktorom sa aj tak nedá zabaviť. To nehovorím o vychádzkach mimo hradieb! Vždy, keď niekam idem, ide so mnou 10 strážcov. Keď sa dotknem poslednej sochy, pribehne ku mne moja komorná. "Ó princezná, som rada, že som vás zastihla ešte pred vstupom do sály poznania." "Prečo?" nechápavo sa pýtam a pritom rozmýšľam, do ktorej chodby zahol matkin radca. "Kvôli tomuto", komorná vytáhuje z malej koženej kapsičky náhrdelník. "Zase ste si ho zabudli." "Ach, aha jasné." Neprítomne prikrývnem. potom sa pomaly skláňam, aby mi ho Yvetta mohla zapnúť. "Tak a bežte!" Komorná mi ešte napravila briliantové srdce padlo do výstrihu a potom ma postrčila do chodby, kde predtým asi odbočil radca. Vybehla som strmými schodmi a hneď som zbadala dvere s nápisom: Sála poznania. A pod tým názov v starovekom jazyku: Aula scientiam. Pomaly som vstúpila do sály a pomaly som prešla

malým mostíkom, ktorý viedol ponad malé jazierko. Potom som sa napila zo svätej čaše, v ktorej bolo svätené víno. A vtom som zbadala matku. Stála na menšej vyvýšenine a priateľsky sa usmievala. "Už som si myslela, že neprídeš." "Ani ja", potichu som zamrmlala a sklonila som hlavu. Keď som ju znova zodvihla, matka stála predo mnou. "Si nádherná Aila", povedala mi a pohladkala ma po líci. "Aj ty", sotva počuteľne som zašepkala. "Asi nevieš, prečo som ťa sem zavolala." Pokrútila som hlavou. Vôbec som netušila, prečo som sem musela prísť. Veď do omše poznania boli ešte tri dni. "Tak ja ti to poviem", matka ma zobrala za ruku a kráčala ku veľkým zrkadlám. Tam ma postavila vedľa seba a prezerala si môj odraz v zrkadle. "Si nádherná", ešte raz mi pošepla. Ja som celý čas pozerala na nás dve v zrkadle. Naše veľké oči mali celkom rozličnú farbu. Ja som ich mala zelené a ona modré. Naše božské znaky, ktoré mali výhradne len kráľovské rodiny sa vynímali na našej jemnej čokoládovej pleti. Môj božský znak sa skladal z mnohých špirál, ktoré sa nachádzali v strede môjho tela a tiahli sa okolo očí až na moje výrazné lícné kosti. Moje vlasy dokonale ladili s mojimi očami. Mali čiernu farbu. Takú čiernu, že aj uhlík sa mohol hanbiť. Moja matka mala božie znamenie v tvare malých kociek, ktoré sa nachádzali len na lícných kostiach. Na jej blond vlasoch nebol ani jediný šedý vlas a to už mala vyše 40 rokov. "Ako vieš, už mám dosť rokov a môj čas sa kráti." "Veď máš len..." Matka mi priložila na ústa prst. "Ako iste vieš kráľovské rodiny umierajú skoro." "To sa stane aj mne aj tebe aj tvojím deťom." Pokývala som hlavou na znak toho, že chápem. "Preto ťa musím pripraviť na vládnutie a vojnu." "Vojnu? nechápavo som sa spýtala a ignorovala som matkin pohoršený výraz." "Veď je všade mier. Aká vojna?" dožadovala som sa odpovede. "Nie všade je mier." Ty žiješ za hradbami paláca." "Nevidíš to,

čo vodím ja a ostatné bytosti. Nikdy si nevidela odvrátenú tvár tejto planéty." "Nikdy." "Akú odvrátenú stránku?" "Ved' táto planéta žije v mieri!" "To si mi nedávno vravela." "Klamala som ti.!" Už niekoľko rokov napádajú našu planétu Pleneiti." Odvetila prosto matka. "Myslela som si, že tým zmením to, čo sa má stať. Našu planétu napadnú Pleneiti. Sú to bytosti podobné nám. Lenže oni milujú zlo. A mali podmienku, až im vydáme kráľovstvo a ty sa vydáš za syna kráľa, všetci budeme žiť. Lenže ja som odmietla, myslela som si, že keď ťa nevydám a nič ti nepoviem budem dlhšie žiť a všetko sa vyrieši. Lenže - mýlila som sa." "Mami ako si mohla...? Hlas sa mi zlomil v strede vety a ja som sa posypala na zem. Ved' keď budem vládnuť ja a budem viesť vojsko, všetci pomrú! Som neschopná, neviem bojovať, neviem vládnuť a tuším, že odchádzaš po omši na druhý svet! To sú sotva dva dni! "Mami vydaj ma za neho, zachránim teba a aj náš národ!" "Je neskoro." Matka si čupne ku mne. "Si taká hlúpučká! Obetuješ svoj mladý život, aby si zachránila mňa? Takú starú ženu?" "A...a...a...áno. Dovoľ mi to! Určite sa všetko vyrieši." Objímam zo zúfalstva mamu a snažím sa ju presvedčiť. Dost'! Matka sa odo mňa odtiahne a postaví sa na nohy, potom mi pomôže vsať zo zeme. "Si dcérou kráľovnej, si budúca kráľovná, tak sa správaj!" Matka mi podvihne hlavu a pomeriava si ma očami. "Ešte dnes bude korunovácia a zajtra sa budeš učiť bojovať. Teraz choď, priprav si najkrajšie šaty a buď presne o 16:00 v korunovačnej sále a nezabudni na svoju princeznovskú korunku." Matka sa otočila a pomaly odkráčala preč.

Rozbehla som sa do svojej izby. Cestou som ignorovala všetkých, aj moju komornú, aj moje dámy. Chcela som byť sama. Samučičká sama. Keď som dorazila pred moju komnatu, nečakala som, kým mi otvoria strážcovia dvere. Rovno som do

nich tresla, tak silno, až som počula ako niekde pukli. Bolo mi to jedno. Potom som zo stola zhodila všetko, čo tam bolo. Bolo mi jedno, či sa niečo rozbije. Bolo mi to úplne jedno. Na stôl som si položila môj meč. Mala som sa učiť bojovať. Lenže mne sa nechcelo. Potom som si zobrala horný diel zlatého brnenia. Padol mi ako uliaty. Keď som sa pozerala na spodok brnenia pokrútila som hlavou. To si na seba nikdy nedám! Pomyslela som si a zobrala som si sukňu. Bola šitá z jemného hodvábu zlatej farby. Tá mi padne. Pomyslela som si. No keď som si obliekla, zistila som, že má ešte vlečku. Najprv som si myslela, že je nevhodná, no nakoniec som sa postavila pred zrkadlo a zistila som, že sa tam hodí. Potom som si zobrala zlaté rukávniky a navliekla som si ich na ruky. Boli úžasné. Zobrala som do ruky meč. Prvý švih sa mi nevydaril. Manéver som opakovala do nekonečna. Meč sa stal súčasťou mojej osobnosti. Narábala som s ním tak, akoby som sa s ním narodila. Moje užasnutie prerušilo klopanie. Zhrozene som sa pozrela okolo seba. Všade je neporiadok. "Princezná!" spoza dverí sa ozval nervózny krik. "Počkajte!" zakričala som a rýchlo som všetky veci zo seba hodila do truhlice. Potom som na seba hodila svoje prvé šaty, ktoré som našla. Veci na zemi som zhrabla pod stôl. "Ďalej!" zakričala som. Do komnaty vstúpil matkin radca. Máte presne hodinu do prípravy korunovácie. Doniesol som vám šaty a šperky. Kráľovná očakáva, že budete presná." Prikývla som a pozrela som sa radcovej tváre. Mal veľké šedé oči, v ktorých som videla toľko súcitu a ľútosti, že som sa sama rozfňukala. "Stalo sa niečo?" vládne sa spýtal radca. "Oh nie, len chcem byť sama", pošepkala som a rukávom šiat som si začala utierať oči. Radca sa otočil a odišiel. Hodila som sa na posteľ a pozrela som sa do stropu, na ktorom boli pomalované hviezdy a mesiac. Potom som sa poobzerala po mojej izbe. Vedľa dverí boli z obidvoch

strán postavené sochy s mojou podobizňou. Oproti postele som mala stolík a nad stolíkom bolo veľké okno. Vedľa postele boli dvere na môj balkón a nakoniec malý šatník, v ktorom som mala len najpotrebnejšie veci. Ďalší šatník sa nachádzal vo vedľajšej miestnosti. Moja izba bola zladená do purpurovej farby a dubového dreva. "Ach", povzdychla som si, "ako mi to tu bude chýbať." Zakryla som sa prikrývkou a rozplakala som sa tak vrúcne, až sa na mňa prišiel pozrieť strážca. "Ste v poriadku?" spýtal sa ma strážca a odkryl ma. "No...asi...áno", zafňukala som. Strážca sa zasmial a išiel pred dvere. Zbehla som z postele a išla som sa pozrieť na moje nové šaty a šperky. Opatrne som ich vybrala. Mali prekrásnu červenú farbu. Šaty boli na jedno ozdobné ramienko, strih bol od kolien rozšírený s jemnou vlečkou. Jednoducho nádherné šaty. Obliekla som ich. Padli mi ako uliate. Šperky boli v malej zlato-červenej truhličke. Keď som ju otvorila, hneď som zbadala som obrovský červený diamant, ktorý visel na retiazke. Vedľa neho ležali náušnice s rovnakým diamantom. Ešte tam ležal obrovský prsteň, ktorý mal tiež červenú farbu. Obozretne som si dávala náhrdelník, náušnice a nakoniec som si nasadila obrovský prsteň. Pozrela som sa na hodiny, ktoré ležali pod mojím stolom. Je čas ísť. Povzdychla som a vybrala som sa do korunovačnej sieni. Potrafila som ľahko a rýchlo. Prstami som sa dotkla chladnej kľúčky, poobzerala som sa okolo seba a vstúpila som do miestnosti. Bolo v nej toľko svetla, že som si musela zacloniť rukou oči. "Som rada, že si prišla včas", usmiala sa na mňa mama. Mala ružové dlhé šaty s korzetovým strihom a s jemným riasením. Bola úchvatná. "Si pripravená" spýtala sa ma, no nečakala odpoveď a už ma ťahala k oltáru. Keď ma konečne pustila, pozrela som sa po miestnosti. Čakala som, že bude plná, ale okrem matkinho radcu a pár ďalších radcov tam nebol nikto. "Pokľakni", zašepkala mi a sama

pokľakla. Pred nás vystúpil pápež a za ním dvaja kňazi, ktorí niesli dva vankúšiky. Jeden bol prázdny a na druhom bola koruna, ktorú dostane matka. Pápež sa pred postavil a začal niečo odriekať v starom jazyku. Potom mi zobral z hlavy korunku a položil ju na prázdny vankúšik. Na hlavu mi nasadil maminu korunu. Na záver nás požehnal a už povedal v našom jazyku: "Svet dnes získal ďalší dôvod na radosť." Radcovia zatlieskali a my s mamou sme sa znovu postavili. Mama ma zobrala za ruku a odišli sme zo sály na dvor, kde už čakali obyvatelia planéty. S mamou sme sa postavili na balkón a hneď, ako nás zbadali začali vykrikovať: "Sláva kráľovnej! Sláva kráľovnej!" Mama ich utíšila jediným tlesknutím. "Zajtra sa koná omša a po nej sa odoberiem na večný spánok. Vaša nová kráľovná povedie vojnu proti Pleneitom", prehovorila a obyvatelia stíchli. S mamou sme sa naraz otočili a obidve sme odišli do svojich komnát. Keď ma uvideli strážcovia, hlboko sa poklonili a otvorili sa mi dvere. - "Veličenstvo, môžeme vyraziť?" spýtal sa ma veliteľ. Prikývla som. "Tak teda poďme, rieka Niktulus je vzdialená 4 míle. Budeme tam za necelú hodinu." Celou cestou sme išli mlčky. Presne po hodine sme dorazili na miesto bitky. Pleneiti tam už boli. Celú polhodinu som strávila plánovaním útoku a podobne. Presne o 8:00 sa začala bitka. Až teraz som si všimla, že pleneiti majú cez 2 metre a neskutočne páchnu. Na hlave majú 2 páry očí a takmer žiadne vlasy. To, že sme mali nad nimi veľkú polovičnú prevahu, neznamenal víťazstvo. Boli neskutočne rýchli a odrážali naše prešpekulované útoky. Ja som sa celý čas zdržovala v pozadí. Keď som nakoniec zbadala kráľa Pleneitov, pohnala som svojho koňa a poľahky som ho dohnala. "Ale kdeže, kdeže princeznička?" líškavo sa ma spýtal kráľ. "Už nie som princezná!" Zobrala meč a tesne som minula kráľovu hlavu. "Vystrukuješ pazúriky a to sa mi nepáči."

Kráľ sa na mňa zahnal svojou sekerou a minul moju hlavu. Zoskočila som z koňa a začala som na neho útočiť. Poranila som ho na pleci a na nohe. On mi spôsobil jedine škrabanec na ruke. Ale aj tak vyhrával on. Bola som slabá a keď mi už vypadol meč, rýchlo sa po mne vrhol a skoro ma prebodol, keď zrazu sa na neho vrhol Aulus. Jedným sekcom mu poranil nohu a ruku. Tým mu spôsobil bodavú bolesť, kvôli ktorej nemohol bojovať. S tým sa stiahol aj s jeho pár desiatkami Pleneitov. Odohralo sa to tak rýchle, že som sa ani nestihla spamätať, keď v tom ma zobral veliteľ na koňa a uháňal so mnou do nášho kráľovstva oznámiť túto novinu. Hneď ako sme prišli pred bránu, zoskočila som z koňa a bežala som za matkou, ktorá už ležala v truhle. Sklonila som hlavu a potichu som sa pomodlila v starovekom jazyku. Potom som potichu zašepkala mame: "Nesklamala som ťa, zvíťazili sme, už môžeš spať sladkým, nič nerušiacim spánkom." Potom som sa rozplakala a vedela som, že matka sa nemýlila.

Lujza Laudárová
ZŠ Dr. V. Clementisa, Tisovec, 12 rokov

Lenka a darčeky

Blížila sa štedrovečerná večera. Celá rodina sa posadala za stôl, chýbala len Lenka. Bola úplne zaneprázdnená, lebo si ešte dokončievala darček pre Ježiška. Každý rok mu nakreslila obrázok, pod ktorý napísala, čo by chcela na Vianoce.

Keď Lenka dokreslila obrázok, poskladala ho a previazala červenou stuhou. Zišla dole po schodoch a dala darček pod vianočný stromček. Sadla si za stôl. Keď sa navečerala, išla do svojej izby a čakala, kým príde Ježiško. Kým čakala vo svojej izbe, zaspala. Zobudila sa na severnom

póle. Zrazu stála pred továrňou na darčeky. Vošla dnu a uvidela tam plno škriatkov, ktorí balili darčeky do baliacich papierov. Jej oči sa rozžiarili ako dve najjasnejšie hviezdy. Bola úplne bez seba. Zrazu k nej prišiel malý škriatok, zobral ju za rúčku a ukázal jej celú továreň, na darčeky. Keď prešla cez celú továreň, bola taká unavená, že na kope darčiekov zaspala. Až po chvíli sa zobudila vo svojej posteli. Zrazu začula, ako na ňu kričí mama. Zišla dolu a pod stromčekom našla veľa darčiekov. No jej darček bol najmenší. Maminka sa jej spýtala, či sa potešila darčekom. Lenka jej povedala, že sa veľmi potešila. Pre Lenku bol predsa najväčším darčekom splnený sen – cesta na severný pól.

To boli Lenkine najlepšie Vianoce.

Veronika Sélešová

ZŠ P.Kellnera Hostinského Rim.Sobota, 12 rokov

Ako ľudia začali vládnuť Zemi

Dakedy dávno nevládli na Zemi len ľudia, ale ak strigy,orské panny, škriatkovia a víly. Žili spolu pekne v mieri, všetci sa mali radi a každý každému pomáhal. Keď sa niekto poranil, hneď sa pri ňom objavili zástupy ľudí – chceli mu pomôcť.

Na cestách vládol poriadok. Za posledných tisíc rokov policajti nezaznamenali ani jednu dopravnú nehodu, ani jeden priestupok. Nebolo dôvodu na to, aby sa obyvatelia národov nemali radi, a aby proti sebe rozpútali nejakú hlúpu a strašnú vojnu. Ale nie každá bytosť bola taká dobrá.

Na Zemi žila aj jedna striga, ktorá sa úplne líšila od ostatných. Niežeby vyzerala inak, ale dnu v srdci mala niečo iné. Bolo to chladné, studené a tvrdé ako skala, a preto žila

v tej najodľahlejšej časti Zeme. Nemala žiadne návštevy, no ale ani žiadne nečakala. V dome malo plno strašných vecí – taratntuly, netopiere, mäsožravé rastliny, žraloka, krokodíla, aligátora a mnoho iných vecí, ktoré by normálna bytosť nikdy nevyhľadávala. Žila si sama a škodoradostne sa tešila zo zlých vecí, ktoré sa stali ostatným bytostiam. Videla ich v čarovnej guli.

Po niekoľkých rokoch ju napadla myšlienka:

„Zavolám všetkých vládcov krajín a nejako ich rozhnevám. Vnuknem im nápad, aby rozpútali vojnu. Kto vyhrá, bude vládcom celého sveta a porazení budú musieť zo Zeme odísť.“ Ako povedala, tak aj urobila. O dva dni sa začala vojna. Všetci bojovali ako len vládali. Morské panny zosielali obrovské vlny, víly im to odplácali hádzaním silových gúlí. Strigy vlievali na škriatkov čarovné odvary a škriatkovia im to vrátili snehovou smršťou krúp. Ľudia zase do všetkých strieľali z tankov. Takto všetci bojovali tridsaťdva rokov, ale nikto nezahynul, veď všetci boli nesmrteľní.

Len jedna malá víla už nevládala a bála sa, že zahynie. Každé slovo ju stálo veľa námahy. Bola veľmi mladá a preto ešte nechcela zomrieť, a tak začala hútať ako ukončiť vojnu. Rozmýšľala, rozmýšľala, až prišla na to, že každá bytosť môže začať žiť odznova, keď získa nové občianstvo. Ale to malo jeden háčik. Bola vojna a vtedy, keď sa všetci bijú, bijú sa aj úradníci. A tak sa cez vojnu nedá získať nové občianstvo. A zasa musela hútať. Hútala, húpala až vyhúpala, že vojnu môže ukončiť tak, že porozmýšľa, kto sa chodí na vládcu celej zeme a navrhne to panovníkom štátov. Rozmýšľala, rozmýšľala, až vymyslela, že ľudia poznajú mydlo a čokoládu, tanky a lode - sú najvyspelejší. Ale koho požiadala, keď všetci bojovali. Navrhla to všetkým vládcom a oni súhlasili. Porazení odišli na Mars a ľudia začali vládnuť na

Zemi.

Júlia Sirotiaková
ZŠ s MŠ Sama Vozára Hrachovo, 11 rokov

(Môj) príbeh o láske

"To fakt? Ale to vážne? Hmm???"

Hlúčik detí sa rozostúpil okolo malého piatačika, ktorý len bezradne stál a vypuľoval oči na ostatných. Zrazu jeden z nich vystúpil. Silný, asi 165 cm vysoký chalan zo 7.B. Mocným hlasom zakričal na všetkých: "Okej decká! Ja sa budem pýtať a vy len počúvajte." Vyzeral dosť priateľsky a medzi deťmi bol celkom obľúbený. "Tak povedz", začal, ako sa to vlastne stalo?" Piatačik sa nadýchol, nabral odvalu a spustil: "Bol som na obede a okrem učky Teplákovovej (každý ju tak volal pretože najradšej nosila do školy tepláky) a učiteľa Modrého a samozrejme mňa nikto nebol. Sedeli za učiteľským stolom a rozprávali sa. Bol som k nim otočený chrbtom." Všetky decká netrpezlivo počúvali. "Potom som sa len náhodne otočil... Tepláková sa zodvihla zo stoličky a šla odniesť tanier so zvyškami jedla. A keď už chcela ísť von z jedálne, ešte si na čosi spomenula a vrátila sa k učiteľskému stolu, kde sedel Modrý. A vtedy sa to stalo!!!" Priestorom sa nekontrolovateľne začínali ozývať slová: "Čo? Čo sa stalo?" Piatačik pokračoval: "Tepláková pobozkala Modrého!!!" Decká vypleštili oči tak, že im skoro vypadli! Nepreháňam! Zažila som to na vlastnej koži! Ak už mám byť úprimná, potom ma začali aj bolieť. Ako málo stačí a už z toho bola debata na dva, teda aj na tri týždne.

Keď som prišla domov, mama ma už čakala s obedom. Mali sme pizzu! Až von bolo cítiť tú fajnú nezameniteľnú vôňu...hmmm...mňamm! Keď na to pomyslím, tečú mi sliny. Aspoň na chvíľku som sa mysl'ou odpútala od horúcich aktualít dňa. Večer som totiž nerozmýšľala o ničom inom, len o Teplákovej a Modrom! Tepláková je dosť divná a divoká žena, ale ten Modrý ...Pravdu povediac, trochu ho aj ľutujem. Celkom sa mi páči. No nič. Jeho výber...

Zrodila sa nová láska, len mňa akosi obchádza. Verím však, že príde. Možno onedlho. Steny školy na ďalší deň zdobili plagáty: „Školský ples už o 5 dní! Nezabudnite si masky! S kamarátkou sme sa pozreli na seba len s trochu rozdielnymi pohľadmi. Ona že: (a ja že:). Nakoniec som ju prehovorila, aby šla. Čakala nás kopa práce. Prvá zastávka bol obchod'ák. Kúpili sme si elegantné šaty s maskami na tvár. Tri dni prešli ako nič a nadišiel deň plesu. Obliekla som si krásne modré šaty s čiernym lemovaním, ktoré boli po kolená, a od pásu im šla dlhá čierno – modrá nepravidelná vlečka až po zem. Obula som si čierne topánky, v ktorých som sa hanbila ako pes, pretože som v nich nevedela chodiť. No neva. Kamarátka si obliekla tmavofialové šaty po kolená, ktoré sa mi tak strašne páčili a jej čierne topánky sa k tomu nesmierne hodili! Vyrazili sme Peši do školy! Zopárkrát sa nám podlomili nohy a mali sme taký pocit, že tie opätky sa majú každú chvíľu zlomiť. Vždy keď sa nám podlomili nohy, pozreli sme sa dozadu, či za nami náhodou nie je nikto, kto by to mohol vidieť. To bola teda sranda. Keď sme dorazili do školy, nasadili sme si na tvár škraboškové masky a vošli sme do telocvične. Všade vládla dobrá nálada, každý bol na parkete. Na stoloch bolo pohostenie a milióny sladkých a ochutených vôd. Trochu sme tancovali a potom zahrali slad'ák. Každý mal s kým tancovať, len ...ja nie.

Zrazu som ho uvidela! Stál tam a pozeral sa priamo na mňa! Pomalým krokom som šla k nemu. A vtedy ... sa mi podlomil opäť! Pozrela som sa splašeným pohľadom na toho chalana a on sa na mňa len usmial. Začali sme sa smiať. „Smiem prosiť?“ Nechcela som veriť vlastným ušiam. To fakt? Zdalo sa mi, že je to sen ... Chytili sme sa a začali tancovať ... A ... stretla som svoju Lásku. Prvú. Nuž, čo dodať. Ples bol úžasný a ten chalan tiež:) A ešte dačo tu pre vás mám. Na plese tancovala aj Tepláková s Modrým!

Vladimíra Vrbiňáková
ZŠ s MŠ Ožďany – 12 rokov

MDT: 885.4-93-1-382“2012“

Názov: Zlatá krajina

Zost.: M. Oláhová, J. Pósová

Zodp.: PhDr. Táňa Mikitová

Graf. úprava.: Bc. R. Herczegová

Vydala: Knižnica Mateja Hrebendu v Rimavskej Sobote

Rok vydania: 2012

Počet strán: 64

Náklad: 50

Neprešlo jazykovou úpravou

ISBN: 978-80-88766-72-8

EAN: 9788088766728

www.kmh.sk